

ENTER

THE TRIALS OF APOLLO

The Tower of Nero

หอคอยแห่งเนโร

ENTER

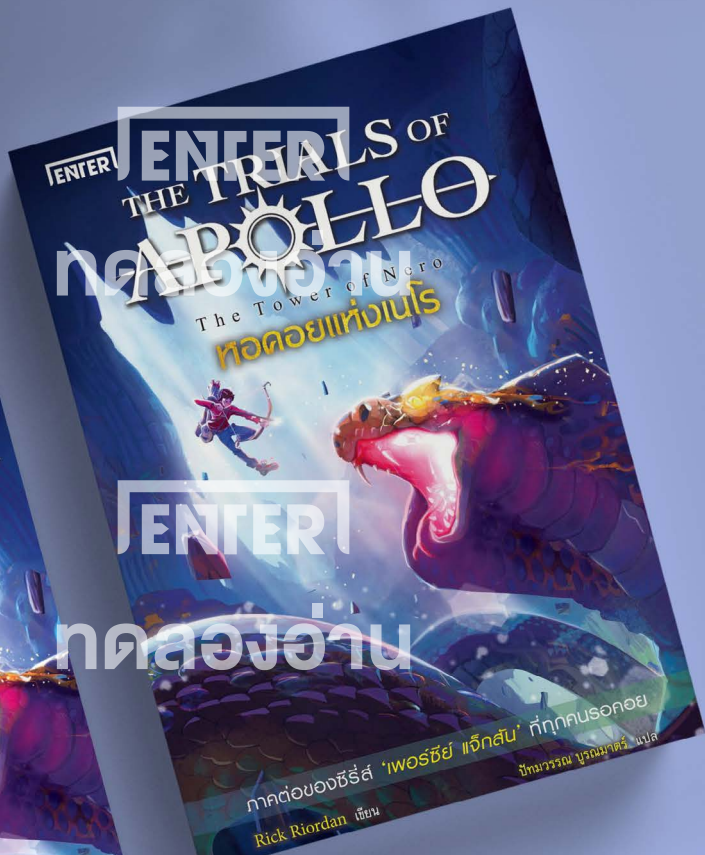
ENTER

ทดลองอ่าน

ภาคต่อของซีรีส์ 'เพอร์ซีย์ แจ็กสัน' ที่ทุกคนรอคอย

Rick Riordan เขียน

ปีทมวรรณ บูรณมาตร์ แปล

ENTER THE TRIALS OF APOLLO
หอคอยแห่งเนโร

The Tower of Nero
หอคอยแห่งเนโร

ENTER

ทดลองอ่าน

ภาคต่อของซีรีส์ 'เพอร์ซีย์ แจ็กสัน' ที่ถูกซ่อนอยู่
Rick Riordan เขียน
พักตร์พรณ บุรณมาศวิญญู แปล

ENTER

ทดลองอ่าน

The Tower of Nero

หอคอยแห่งเนโร

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ทอคอยแคว้นไธ

Rick Riordan เขียน ปัทมวรรณ บุณยมาตร์ แปล

The Trials of Apollo : The Tower of Nero, by Rick Riordan

Thai edition published in 2021 by Jamsai Publishing Co.,Ltd.

Copyright © 2020 by Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the Gallt and Zacker Literary Agency LLC.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2807-0

ภาพประกอบ Demon G3

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 429 บาท

พินวน

กระดาษปกนิ่ม

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ถ้าถามว่าจักรวาลมนุษย์กึ่งเทพของ Rick Riordan ใช้เวลาที่ปีในการดำเนินเรื่อง (หมายถึงเวลาในโลกเราจริงๆ) เชื่อกันหรือไม่ว่ายากสองมือขึ้นมาจับนิ้ว ก็ยังไม่พอ ต้องยืมมือเพื่อนมาช่วยจับ มันนานขนาดนั้นเลยละ

เริ่มจากมนุษย์กึ่งเทพชาวกรีกในภาคแรก ขยายสเกลเป็นมนุษย์กึ่งเทพชาวโรมันในภาคสอง จนกระทั่งกลายเป็นเทพที่ลงมาปฏิบัติภารกิจกู้โลกมนุษย์เสียเองในภาคสาม สิบกว่าเกือบยี่สิบปี ในที่สุดเราก็ดำเนินมาถึงเล่มสุดท้ายของภาคกันอีกครั้ง บททดสอบของอะพอลโลกำลังจะสิ้นสุดลงแล้ว แต่ยังเหลือจักรพรรดิร้ายอยู่อีกหนึ่งคน และเทพพยากรณ์อีกหนึ่งแห่งที่ต้องไปปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากศัตรูตลอดกาลของเทพแห่งตะวัน

ถูกฟัน ถูกแทง ถูกกระแทก ถูกกัด ถูกพิษ...ดูเหมือนว่าร่างของเลสเตอร์ พาพาโตพูลอสใกล้จะหมดอายุการใช้งานเต็มที พวกเรามาส่งแรงใจไปช่วยอะพอลโลเป็นครั้งสุดท้ายกันเถอะ พร้อมรอดูบทสรุปว่าเขาจะได้กลับขึ้นเขาโอลิมปัส หรือว่าจะมีเส้นทางใหม่ที่แม้แต่คำพยากรณ์ใดๆ ก็ทำนายออกมาไม่ได้กัน

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

จากใจนักแปล

เล่มสุดท้าย...

เล่มสุดท้ายแล้วจริงๆ ค่ะ

ถ้าทุกคนอ่านมาถึงตรงนี้ และยอมเสียเวลาอ่านบทหน้า 'จากใจนักแปล' ตรงนี้ด้วย ขอขอบคุณมากนะคะ ขอขอบคุณที่ยังอ่านหนังสือแปลจากภาษาอังกฤษ และขอบคุณที่ใส่ใจแม้แต่เสียงจากนักแปลตัวเล็กๆ ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องราว ในหนังสือ จะพลิกผ่านไปเสียเลยก็ได้ แต่ยังอุตส่าห์อยากรู้ว่าในใจนักแปล คิดอย่างไร

สารภาพตรงๆ เลยว่าตอนที่ บ.ก. ติดต่อมาให้แปลหนังสือชุดนี้ของคุณริก เราสองจิตสองใจ เหตุผลแรกเป็นเพราะเราห่างหายจากการแปลหนังสือไปนานมากและมีงานแปลอย่างอื่นเต็มไม้เต็มมืออยู่พอสมควร

เหตุผลที่สองคือถึงแม้จะไม่ได้เกี่ยวข้องและไม่ทราบเหตุผลต่างๆ นานา ยังไงการที่ไม่ใช่ นักแปลคนแรกของคุณ การมาแปลต่อเล่มสองก็เลยไม่ได้ว่าเราจะถูกมองว่าเป็น 'ตัวสำรอง' ที่ถูกเรียกมาเพื่อแทนนักแปลเดิมของคุณนี้ และจะต้องมีนักอ่านจำนวนไม่น้อยที่ตั้งแง่ตั้งแต่ต้นเมื่อทราบข่าวว่าคุณแปลไม่ใช่คนเดิม

แต่เมื่อได้แปลจริง เราตั้งใจมากที่เราตัดสินใจรับงานนี้ เพราะนอกเหนือจากการผจญภัยอันสนุกสนานของเรื่อง นอกเหนือจากสำนวน กล (และกลอน) ในการแต่งอย่างเหลือร้าย คุณริกได้ใส่สารซึ่ง 'สำคัญมาก' ไว้ด้วย

ในยามที่อะพอลโลมัวคิดถึงแต่ตัวเอง เขาได้พบกับคนที่ยื่นมือเข้ามาช่วยเขาโดยไม่ต้องคิดว่าจะได้อะไรตอบแทน

ในยามที่อะพอลโลมัวแต่บ่นบ้า วุ่นวายวุ่นว้อกับการอยากจะทำกลับสวรรค์ไปเป็นเทพเหนือมนุษย์ กลุ่มคนที่ยื่นมือเข้ามาช่วยเขากลับเป็นทั้งมนุษย์กึ่งเทพหรือกลุ่มที่เขามองเป็นเพียงมดปลวกหยาบเหยียดว่าต่ำต้อยในตอนแรก

ในยามที่อะพอลโลอยากเอาตัวรอด กลับมีคนพร้อมสละแม้แต่ชีวิตเพื่อให้ 'คนส่วนใหญ่' มีโอกาสในการใช้ชีวิตต่อไป

อะพอลโลค่อยๆ เปลี่ยนไปที่ละนิด จนกระทั่งในตอนสุดท้าย ในเล่มนี้ อะพอลโลจึงมาถึงจุดไคลแมกซ์ที่...โอเค เราไม่สปอยล์ผู้อ่าน! (55) แต่หนังสือชุดนี้ 'มีอะไร' มากกว่าที่คิด ยิ่งถ้าอ่านระหว่างบรรทัดก็จะเห็นว่า คุณริกพยายามเน้นว่าตอนนี้หมดยุคของ 'เทพเป็นใหญ่' 'พ่อดีที่สุด' รวมไปถึง การแบ่งเส้นเรื่องเพศสภาพ ซาดิก้าเนด ไชคชะตา หรือแม้แต่คนที่อะพอลโล มองว่าร้ายกาจและเกลียดเขาโดยไร้เหตุผลมาตลอด สุดท้ายจริงๆ แล้วก็มีเหตุผล ที่อยู่เบื้องหลังการกระทำนั้นๆ เหมือนกัน

ความเข้าใจและพยายามเข้าใจกันและกัน เป็นบทเรียนสำคัญที่สุด ที่อะพอลโลเรียนรู้ และเราคิดว่าคุณริกคงดีใจหากได้รู้ว่าคนที่ชอบ ชื่นชม และ ติดตามอ่านงานของคุณริกมีความพยายามที่จะทำความเข้าใจเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ไม่ว่าเขาเหล่านั้นจะมาจากจุดไหนในลำดับขั้นทางสังคมก็ตาม

และถ้าเราในฐานะของผู้แปลจะได้เป็นส่วนเล็กๆ ในการถ่ายทอดเรื่องราว ของอะพอลโลและผองเพื่อนให้นักอ่านทุกคนได้รับข้อความของคุณริก เราก็นดี และถือเป็นเรื่องดีมากๆ ค่ะ

ต่อจากนี้คุณริกทำทางจะพักจากงานเขียนพักหนึ่งเพราะไปทำซีรีส์ เพอร์ซีย์ที่พวกเราก็จะติดตามกันด้วยใจระทึกเนอะ

ส่วนนักแปลคนนี้ก็คงทำงานของตัวเองอย่างสุดความสามารถเท่าที่มี คนไว้ใจให้ทำต่อไปค่ะ

ขอความบันเทิงจงสถิตกับทุกท่านค่ะ

ปัทมวรรณ 'ไอ้ต' บุรณมาตร์

DM

Twitter: @dmnbchs

ป.ล. วิลกับนิโคอะ!! วิลกับนิโค!!!!!! เราจะเอาเรื่องต่อของวิลกับนิโค!!

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเทอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

แต่เบคก็

ทุกการผจญภัยพาเรากลับบ้านมาหาคุณ

คำพยากรณ์ทิพย์

คำเค้นจากความจำ
เดือนดับลอยเด่นเข้า
จ้าวแห่งการกลายร่าง
จวบร่างกระจัดจาย

ถูกจุดย้าอัคคีเผา
เหนื่อยอดเขาปีศาจตาย
ภัยโถมถึงอันตราย
ทั่วทั้งสายไทเบอร์จม

มุ่งสู่หริดี
ผ่านวงกตสกรรจ์
เสาะหาตัวนายจ้าว
บิดคำดั่งลมหายใจ

เทพสุริย์จรรวัล
สู่แดนอรัญธรรวาว
แห่งมาฆาวระเรีรวัย
อักษรไขว้จันทรจจา

นิเวศน์ทิศปัจฉิม
บุตรีตีมีเทอร์ไซรั
เพียงหนึ่งกิบซีแนว
ก้าวไปค่อยๆ หยั่ง

เลสเตอร์หิมจักต้องไป
ต้องหาไฟแห่งอาทิตย์กาล
จักรู้แควและรู้ทาง
ทับรอยรังเท้าศัตรู

หากลวงลู่สู่สาม
ถึงที่ไทเบอร์รอด
เมื่อนั้นอะพอลโล
ตะต่อละลีลาศ

รู้ตลอด
อยู่ได้
จึงเริ่ม
เริ่มใจพัวพันกัน

1

เฮียหัวงสองหัว มาฆ้องรถไฟด้วยกัน แถมเทือกเม็กหมื่นไฟด

เวลาเดินทางผ่านวอชิงตัน ดีซี เราไม่ค่อยแปลกใจหรอก ถ้าเห็นงูในเสื้อผ้ามนุษย์บ้างสักสองสามตน แต่ตอนที่เห็นงูหลามโบอาขึ้น รถไฟขบวนเดียวกับเราที่สถานียูเนี่ยนผมก็ยังแอบกังวลนิดๆ อยู่ดี

เจ้าอสุรกายตนนั้นสอดตัวอยู่ในชุดสูทนักธุรกิจผ้าไหมสีน้ำเงิน พันลำตัวยาวๆ ของมันเข้าไปในแขนเสื้อและขากางเกงจนคล้ายกับแขนขาของมนุษย์ หัวสองหัวโผล่ออกมาจากคอเสื้อเซ็ดเหมือนกล่องสอง เหนือผิวน้ำของเรือดำน้ำ เขาเคลื่อนไหวได้อย่างราบรื่นจนน่าทึ่งเมื่อคิดถึงว่า จริงๆ แล้วเขาเหมือนลูกโป่งรูปสัตว์ขนาดยักษ์ ก่อนที่จะเดินไปนั่งที่ปลายสุด อีกด้านของตู้รถไฟและหันหน้ามาทางเรา

ผู้โดยสารคนอื่นๆ พากันเมินเขาหมด คงไม่ต้องสงสัยว่ามนตร์บังตา บิดมุ่มมองของพวกเขาไปทำให้เห็นงูเป็นเพียงผู้โดยสารธรรมดาคนหนึ่ง เท่านั้น เจ้างูตนนั้นไม่ได้มีที่ท่าคุกคามอะไร เขาไม่เหลือบามองพวกเรา ด้วยซ้ำ ถ้าผมไม่คิดมาก เขาก็อาจเป็นแค่อสุรกายที่ทำงานจนเหนื่อย กำลังเดินทางกลับบ้าน

แต่ผมก็ยังไม่สามารถคิดهماไปแบบนั้น

ผมกระซิบบอกเม็ก "ไม่อยากให้ตกใจนะ แต่..."

"จู้จู้" เธอตอบ

เม็กจริงจังกับกฎของตู้รถไฟที่ห้ามใช้เสียงมากเลย ตั้งแต่เราขึ้นรถไฟมา เสียงในตู้นี้มีแต่เสียงเม็กที่จุกปากใส่ผมทุกครั้งที่ผมพูด จามหรือกระแอมแค่นิดเดียว

"แต่มีมือสุรกาย" ผมยื่นกราน

เธอเงยหน้าขึ้นมาจากนิตยสารแอมแทร็กฉบับที่เขาแถมให้อ่านบนรถ เลิกคิ้วจนฟันขอบแว่นตาแมวประดับเพชรปลอม ไหนล่ะ

ผมพยักพยเกิดคางบู้ยี้ไปทางสิ่งมีชีวิตตนั้น ตอนทีรถไฟเคลื่อนตัวออกจากสถานี หัวข้างซ้ายของเขาก็มองเหม่อออกไปนอกหน้าต่าง แลบลิ้นสองแฉกตัวดำเลียเข้าไปในขวดน้ำซึ่งลำตัวรัดเอาไว้แทนการใช้มือถือ

"นั่นแอมพิสเบนนา" ผมกระซิบบอกก่อนจะเสริมข้อมูลที่หวังว่าจะเป็นประโยชน์ "งูที่มีหัวทั้งสองด้านของตัว"

เม็กขมวดคิ้วแล้วยกไหล่ ผมว่าเธอคงกำลังหมายความว่า*ก็ดูไม่มีพิษมีภัยอะไรนี่* แล้วเธอก็กลับไปอ่านนิตยสารต่อ

ผมกลั่นความรู้สึกอยากเถียงเอาไว้จริงๆ แล้วก็แค่เพราะผมไม่อยากโดนจู้จู้ ใส่อีกรอบแค่นั้นเอง

ผมไม่โทษเม็กหรือคนที่อยากจะนั่งรถไฟไปเจียบๆ ช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมาเราต้องบุกทะลุผ่านฝูงเซนทอร์ป่าในแคนซัส เผอิญกับกองผีโขมดหิวโหยที่หน้าล้อม...ล้อมจริงๆ ล้อมที่ใหญ่ที่สุดในโลกในเมืองสปริงฟิลด์ รัฐมิสซูรี (ผมไม่ได้ถ่ายเซลฟีมานะ) และหนีจากคูดรากอน* เคนทักกีส์น้ำเงินที่ไล่ล่าพวกเรารอบเมืองเซอร์ซิลล์ดาวน์ส์ไป

* ดรากอน (Drakon) คือสุรกายร่างคล้ายยักษ์ตัวสี่เหลี่ยมและเขียว มีมังกรดวงตาแบบสัตว์เลื้อยคลาน และมีกรงเล็บขนาดมหึมา ฟันพิษได้

หลายรอบ หลังจากที่เจอมาขนาดนั้น ภูสองหัวในชุดสูทก็ดูไม่ใช่เรื่องที่น่าตกใจเท่าไร เห็นอยู่ชัดๆ ว่าตอนนี้เขาไม่ได้คิดจะก่อกรรมพวกเรา

ผมเลยพยายามทำตัวสบายๆ บ้าง

เมื่อก็มั่นหน้าก้มตาอ่านนิตยสาร หมกมุ่นกับบทความเกี่ยวกับการจัดสวนในเมืองอย่างที่สุด สหายตัวน้อยของผมสูงขึ้นมากในช่วงเวลาหลายเดือนที่รู้จักกันมา แต่เธอก็ยังตัวเล็กพอที่จะยกทรงเท้าผ้าใบหุ้มข้อสีแดงขึ้นมาพาดบนเก้าอี้ตัวตรงข้ามได้สบายๆ แบบว่าสบายกับตัวเธอเองนะนะ ไม่ได้สบายต่อผมหรือผู้โดยสารคนอื่นฯ เลย เมื่อกี้ไม่ได้เปลี่ยนรองเท้ามาตั้งแต่ตอนที่เราวิ่งหัวซุกหัวซุนกันในสนามประลองต่อสู้ และตอนนี้มันก็ทั้งคู่เหมือนและสงกลิ่นเหมือนตุ๊กต้าม้าชัดๆ

แต่อย่างน้อยเธอก็เปลี่ยนชุดผ้าชีวี่สีซีเรียวออกและเปลี่ยนมาใส่กางเกงยีนดอลลาร์เจเนอรัลกับเสื้อยืดยูนีคอร์น อิมเพอแรนท์! ที่ชื่อมาจากร้านขายของที่ระลึกในค่ายจูปีเตอร์แทน ผมทรงกะลาครอบของเธอเริ่มจะยาว แถมยังมีผื่นสีแดงกำขื่นเต็มคางจนเธอดูไม่เหมือนเด็กอนุบาลแล้ว เธอเกือบจะดูสมอายุของตัวเอง เด็กเกรดหกที่กำลังจะย่างเข้าสู่วงจรรถที่เรียกกันว่าวัยรุ่น

ผมไม่ได้พูดสิ่งที่สังเกตออกไปให้เม็กฟังหรอกนะ สาเหตุหนึ่งก็คือผมมีเรื่องสิ่วๆ ของตัวเองต้องกังวลอยู่แล้ว และอีกสาเหตุหนึ่งก็เพราะเธอมีฐานะเป็นเจ้านายของผม เม็กสามารถสั่งให้ผมกระโดดออกจากหน้าต่างรถไฟไปเลยได้ แล้วผมก็จำเป็นต้องเชื่อฟังคำสั่งของเธอด้วย

รถไฟแล่นเข้าสู่ย่านชานเมืองวอชิงตัน แสงอาทิตย์ยามบ่ายเล็ดลอดระหว่างช่วงตึกเป็นระยะๆ เหมือนแสงไฟจากเครื่องฉายหนังโบราณ นี่เป็นช่วงเวลาดีๆ ของวัน เป็นจังหวะที่เทพแห่งตะวันควรจะทำลงเริ่มเก็บงานและมุ่งหน้าพาราซอดตะวันกลับไปจุดที่คอกเดิมก่อนจะพักผ่อนที่ปราสาท

ของตัวเองกับเนคทาร์ลึ้กแก้ว นิมฟ์ที่คอยพะเน้าพะนอสักสิบยี่สิบคน
แถมยังมีรายการ เทพีที่แท่แห่งโอลิมปัส ให้ดูไปยาวๆ อีก

แต่ผมก็ทำแบบนั้นไม่ได้ ผมได้แค่นั่งบนเก้าอี้เฝ้าอัดบนรถไฟ
สายแอมแทร็กและดูองเท้าเหม็นฉៃของเม็กไปยาวๆ

ที่อีกด้านของตู้รถไฟ เจ้าแอมพิสเบนาคอนนั้นยังไม่ได้ทำตัวคุกคาม
อะไรเรา... นอกเสียจากจะมองว่าการที่มันกำลังตีมน้ำจากขวดพลาสติก
นำกลับมาใช้ซ้ำไม่ได้เป็นการกระทำที่คุกคามนะนะ

แต่ถ้าอย่างนั้นทำไมผมยังชนลูกชนพองไม่หายละ

ผมปรับจังหวะการหายใจให้เป็นปกติไม่ได้ รู้สึกอึดอัดกับโดนกักไว้
บนที่นั่งข้างหน้าต่างตรงนี้

ผมอาจจะแค่กังวลถึงเรื่องที่รอเราอยู่ที่นิวยอร์กก็ได้มั้ง หลังจากที
อยู่ในร่างมนุษย์สุดสมเพชนี้มาได้หกเดือน ในที่สุดผมก็กำลังจะเข้าสู่
ช่วงสุดท้ายของท้ายสุดแล้ว

เม็กกับผมบุกตะลุยข้ามไปอีกฝั่งของประเทศสหรัฐอเมริกา
ก่อนที่จะย้อนกลับมา เราปลดปล่อยเทพพยากรณ์โบราณหลายองค์
เอาชนะกองทัพอสูรกายครั้งแล้วครั้งเล่า แล้วก็ต้องทนทรมานกับ
ความสยดสยองในระบบขนส่งสาธารณะของประเทศอเมริกา และในที่สุด
แม้จะเกิดเรื่องเศร้ามากมาย แต่เราก็เอาชนะคอมมิวนิสต์และคาลิกูลา
จักรพรรดิชั่วสองคนแห่งไทรอัมวิเรตไปได้ที่ค่ายจูปิเตอร์

แต่เรายังไปไม่ถึงส่วนที่เลวร้ายที่สุด

เรากำลังมุ่งหน้ากลับไป ณ จุดแรกเริ่มของปัญหาทุกอย่าง
เมืองแมนฮัตตัน ฐานทัพของเนโร คลอดิอุส ซีซาร์ พ่อเลี้ยงใจร้ายของเม็ก
และนักไวโอลินที่ผมเกลียดที่สุดในโลก ต่อให้พวกเราหาทางเอาชนะเขาได้
ก็ยังมีภัยคุกคามซึ่งทรงพลังยิ่งกว่านั้นหลบรออยู่ในฉากหลัง ไทธอน

ศัตรูคู่อาฆาตของผมที่เข้ามายึดวิหารเทพพยากรณ์แห่งเดลฟิอย่างกับว่า
ที่นั่นเปิดเป็นแอร์บีแอนด์บี* ราคาถูก

ในอีกไม่กี่วันต่อจากนี้ผมมีทางเลือกแค่สองทาง นั่นคือเอาชนะ
ศัตรูเหล่านี้และกลับไปเป็นเทพอะพอลโลอีกครั้ง (ถ้าซุส พ่อของผม
จะยอมนะนะ) หรือไม่ฉันก็ต้องตายระหว่างที่พยายามทำอยู่นั้นแหละ
ช่วงชีวิตของผมในฐานะของเลสเตอร์ พาพาโดพูอสกำลังจะจบลงแล้ว
ก็ไม่น่าแปลกใจแล้วมั้งว่าทำไมผมถึงได้ร้อนรนขนาดนี้...

ผมพยายามเฟ่งสติไปที่แสงตะวันตกดินอันแสนงดงาม พยายาม
ไม่หมกมุ่นกับรายการสิ่งที่ต้องทำอันแสนจะเป็นไปไม่ได้หรือเจ้างูสองหัว
ที่นั่งอยู่ตรงแถวที่สิบหก

ผมนั่งไปพิลาเดลเฟียโดยยังไม่ได้สติแตกไปเสียก่อน แต่ขณะที่
รถไฟออกจากสถานีเธอร์ทีธ์สตรีต ผมก็คิดออกซัดๆ อยู่สองเรื่อง
1) เจ้าแอมฟิสเบนายังไม่ลงจากรถไฟ และ 2) เคราร์จับอันตราายของผม
แข็งแรงทนแรงยิ่งกว่าเก่าเสียอีก

ผมรู้สึกเหมือนโดนจับตาดู รู้สึกตะครันตะครอเหมือนมีมดไต่อยู่ใน
รูขุมขนไม่ต่างกับเวลาที่เล่นซ่อนแอบในป่ากับอาร์เทมิสและเหล่าพราวน
ตอนที่พวกเธอเตรียมจะกระโดดออกมาจากพุ่มไม้แล้วยิงธนูใส่ผมเต็มร่าง
นั่นเป็นสมัยที่ผมกับน้องสาวยังเป็นเทพวัยเยาว์และยังสนุกกับความบันเทิง
เรียบง่ายแบบนั้นนะนะ

ผมลองเสียดมองเจ้าแอมฟิสเบนมาแล้วก็ต้องตกใจกางเกงยีนแทบหลุด
ตอนนี้เจ้าอสูรกายตนนั้นหันมามองผมแล้ว ดวงตาสีเหลืองทั้งสี่ดวง
ของมันจับจ้องไม่กะพริบและ...ผมคิดไปเองริเปล่าว่าตาทั้งสี่นั้นเรืองแสงได้

* แอร์บีแอนด์บี (AirBNB) คือบริการจองที่พักออนไลน์ซึ่งให้ผู้เข้าพักจองที่พักจากเจ้าของบ้านได้โดยตรง
หลายครั้งจะรวมบริการอาหารเช้าด้วย จึงเป็นที่มาของ 'BNB' (Bed and Breakfast) หรือเตียงและ
อาหารเช้า

โธี่ย ไม่ดี ๆ ตาเรืองแสงไม่เคยเป็นสิ่งที่ดีเลย

"ขอฉันออกไปหน่อย" ผมบอกเม็ก

"จู้ ๆ"

"แต่เจ้าตัวนั้นนะ ฉันอยากเข้าไปดู ตาเขาเรืองแสงแล้ว!"

เม็กหรีตามองคุณงู "เปล่านั้นห่วย มันทันแค่แววแวบ แถมเขาก็แค่นิ่งตรงนั้นเฉย ๆ"

"เขานิ่งเฉย ๆ อย่างไม่น่าไว้วางใจ!"

ผู้โดยสารด้านหลังของเรากระซิบ "จู้ ๆ"

เม็กเลิกคว่ำใส่ผม *บอกแล้วมัยยะ*

ผมขึ้นไปยังทางเดินกลางขบวนรถก่อนจะทำปากบู่ใส่เม็ก

เธอกลอกตา ยกตัวขึ้นจากท่าที่เหมือนนั่งบนเปลญวนก่อนจะยอมให้ผมเข้ามาออกมา "อย่าหาเรื่องเขาก่อนล่ะ" เธอสั่ง

เยี่ยม แบบนี้ผมก็ต้องรอให้เจ้าอสุรกายตนนั้นเล่นงานก่อนถึงจะป้องกันตัวเองได้

ผมยืนอยู่กลางทางเดิน รอให้เลือดไหลเวียนตามขาที่ขาตีกเสียก่อน ใครก็ตามที่เป็นคนคิดประดิษฐ์ระบบไหลเวียนโลหิตของมนุษย์ทำงานได้ซู่ยชะมัด

แอมฟิสเบนาคตนนั้นยังไม่ขยับเลยสักนิด ตาทุกดวงของเขายังคงจ้องอยู่ที่ผมอย่างกับเขาตกอยู่ในภวังค์อะไรสักอย่าง ไมแนเขาอาจกำลังสะสมพลังกำลังเพื่อจะได้โจมตีอย่างรุนแรง... พวกแอมฟิสเบนาคทำแบบนั้นกันมัยยะ

ผมพยายามค้นความทรงจำตัวเองหาข้อมูลเกี่ยวกับเจ้าสัตว์พิสดารชนิดนี้ แต่ก็แทบนึกอะไรไม่ออกเลย พลินี นักเขียนสมัยโรมันอ้างว่า ถ้าจับลูกแอมฟิสเบนาคเป็น ๆ มาพันรอบคอได้จะทำให้ตั้งครรรภ์ได้ปลอดภัย

ตลอดรอดฝั่ง (นี่ไม่ช่วยเลย) การเอาคราบของมันมาสวมใส่อาจทำให้เรามีเสน่ห์ดึงดูดคู่มากขึ้น (อืม ก็ยังไม่ช่วยอยู่ดี) มันพ้นพิษออกจากหัวได้อ่าอะ! นี่แหละใช่เลย เจ้าอสูรกายตนนั้นกำลังเตรียมตัวพ่นอวกพิษจากปากคู่มากจนสุดคันธนะ!

แล้วจะทำยังไงดี...

ถึงผมจะระเบิดพลังและทักชะชั้นเทพขึ้นมาใช้ได้เป็นระยะๆ แต่ผมก็ไม่สามารถหวังพึ่งมันได้ทุกครั้งที่เป็น เวลาส่วนใหญ่แล้วผมก็ยังเป็นเด็กหนุ่มวัยรุ่นอายุสิบเจ็ดปีที่น่าสมเพชอยู่ดี

ผมจะหยิบคันธนูและลูกศรจากที่เก็บของเหนือศีรษะก็ได้ ถ้ามีอาวุธในมือหน่อยคงจะดี แต่ก็อีกนั่นแหละ นั่นจะเป็นการแผ่รังสีความเป็นศัตรูของผมให้อีกฝั่งได้รู้ แม้อาจจะดูผมที่ทำอะไรเกินเหตุ (ขอโทษนะเม็ก แต่ตาสีดวงนั้นเรื่องแสงจริงๆ ไม่ได้แค่แววับเฉยๆ)

ถ้าเพียงแต่ผมมีอาวุธเล็กๆ สักชิ้น ดาบสั้น หรือกริชสักเล่มที่ซ่อนอยู่ใต้เสื้อเชิ้ต ขอผมเป็นเทพแห่งกริชหน่อยก็ได้เนอะ

ผมตัดสินใจเดินไปตามทางเดินราวกับแค่กำลังจะเดินไปห้องน้ำ ถ้าเจ้าแอมพิสเบนานั้นเข้าโจมตี ผมจะกรี๊ด หวังว่าเม็กจะยอมวางนิตยสารในมือได้นานพอที่จะมาช่วยผม อย่างน้อยผมก็จะบีบให้เกิดการเผชิญหน้าที่ไม่ช้าก็เร็วต้องเกิดอยู่แล้ว แต่ถ้าเจ้าอสูรกายตนนั้นไม่ขยับ เอ่อ เขาอาจจะไร้พิษสงจริงๆ ก็ได้ ถ้าอย่างนั้นผมก็จะไปเข้าห้องน้ำจริงๆ เพราะมันก็ปวดอยู่แหละ

ผมเดินสะดุดขายาวแก้ง่ามของตัวเองซึ่งนั่นก็ไม่ได้ทำให้ผมดูเหมือน 'เดินเฉยๆ' อย่างที่ตั้งใจไว้เท่าไร ผมคิดจะผิวปากเพลงสบายๆ แต่ก็นึกขึ้นมาได้อีกว่านี่มันรถไฟคันที่ห้ามใช้เสียง

อีกสี่แถวจะไปถึงเจ้าอสูรกายตนนั้น หัวใจของผมเต้นระรัว ดวงตา

สี่ดวงนั้นเรื่องแสงจริงๆ แล้วก็จับอยู่ที่ตัวผมไม่วางตาจริงๆ เจ้าคุณนั้น
นั่งนิ่งจนผิดปกติ ต่อให้มันจะเป็นสัตว์เลื้อยคลานเลือดเย็นก็ยังไม่ผิดปกติ

อีกสองแถวจะถึงแล้ว ขากรรไกรสั่นกระทบกันก็ๆ กับใบหน้า
เหนือแตกพลั๊กคงไม่ช่วยให้ผมดูสบายๆ ได้เท่าใด ชุดสูทของเจ้าแอมพิสเบนนา
ดูเป็นของราคาแพงและตัดเย็บมาอย่างดี การที่เขาเป็นนุยกัษอาจทำให้
ไม่สามารถใส่เสื้อผ้าที่ซื้อจากร้านทั่วไปได้ เกล็ดสีน้ำตาลกับเหลือง
ลายข้าวหลามตัดแววมุกก็ดูไม่เหมือนข้อมูลที่ใส่ลงไปในแอปฯ หากูแล้ว
จะเข้าใจ นอกจากว่าจะอยากหาแฟนเป็นนุหลามนะนะ

ตอนที่เจ้าแอมพิสเบนนาตนนั้นเคลื่อนไหวจริงๆ ผมก็นึกว่า
ผมเตรียมใจพร้อมแล้วเชียว

แต่ผมคิดผิด เจ้าอสุรกายตนนั้นโผล่เข้ามาอย่างรวดเร็วจนไม่น่าเชื่อ มัน
ใช้แขนซ้ายปลอมทำบ่วงมัดมือข้างหนึ่งของผมเอาไว้ ผมตกใจจนตะโกน
ไม่ออกด้วยซ้ำ ถ้ามันคิดจะฆ่าผม ผมก็คงตายไปแล้ว

แต่มันกลับแค่จับแน่นขึ้น หยุดผมไว้ตรงนั้นและรัดตัวผมไว้
อย่างกับมันกำลังจะจมน้ำ

มันพูดด้วยเสียงฟ่อพร้อมกันทั้งสองหัวซึ่งฟังแล้วสะท้านไปจนถึง
กระดูกสันหลัง

บุตรแห่งฮาเดส สหายมาดไก้
แห่งนักวิ่งถ้าทรงพลัง
จักเผยแสดงความลับ เจาะทางผ่านผืน
ลึกล้ำสู่แท่นบัลลังก์
อาศัยคนของเนโร นับแต่บัดนี้
ทุกชีวิล้วนต้องฝากฝัง

ไวพพๆ กับตอนที่มันพุ่งเข้ามาจับผม มันปล่อยผมไป กล้ามเนื้อทั่วร่างของมันผ่อนคลายอย่างกับค้อยๆ ระเหิดเหิดหายไปเฉยๆ มันนั่งตัวตรงขึ้น ยืดคอขึ้นมาจนกระทั่งเกือบจะประจันหน้ากับผม แสงเรืองหายไปจากดวงตาทั้งหมดแล้ว

"ฉันมาทำอะไร..." หัวข้างซ้ายหันมองหัวข้างขวา "ได้ไง..."

หัวข้างขวาก็เหมือนจะงงเงินพอกัน มันหันมามองผม "คุณเป็น...? เดียวนะ นี่พลาดสถานีบัลติมอร์ไปแล้วเหวอ เมียผมต้องฆ่าผมตายแน่!"

ผมยังซ็อกเกินกว่าที่จะตอบอะไรได้

กลอนที่มันเอ่ยออกมา...ผมฟังจากสัมผัสคล่องจองก็รู้ว่ามันเป็นคือกลอนอะไร เจ้าแอมฟิสเบนนาเพิ่งเอ่ยคำพยากรณ์ออกมา ผมเพิ่งคิดได้ว่า อสุรกายตัวนี้อาจจะเป็นผู้โดยสารธรรมดาทั่วไปที่แค่โดนสิงอยู่ โดนเทพีแห่งโชคชะตายืมร่าง เพราะว่า...แน่สินะ เขาเป็นงู เป็นสัตว์ที่ใช้เป็นตัวกลางสื่อปัญหาของโลกมาตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว เพราะมันอาศัยอยู่ใต้ดิน งูยักษ์จะสามารถรับสารคำพยากรณ์ได้ดีเป็นพิเศษ

ผมไม่แน่ใจว่าควรทำอะไรต่อดี ผมต้องขอโทษที่ทำให้เขาต้องลำบากไหม หรือต้องให้ทิบริเปลา่ แล้วถ้าเขาไม่ใช่ภัยร้ายที่ทำให้เรดาร์อันตรายของผมส่งค่าเตือน งั้นภัยมาจากไหน

แต่ผมก็ไม่จำเป็นต้องเริ่มบทสนทนาแสนกระอักกระอ่วนนั้นเหมือนกับที่เจ้าแอมฟิสเบนนาไม่ต้องตายด้วยน้ำมือเมียตัวเองเมื่อลูกดอกจากหน้าไม้สองดอกพุ่งข้ามคันรถมาฆ่ามันแทน ลูกดอกสองดอกนั้นตอกคอของเจ้างู นำสงสารติดกับผนังท้ายรถไปเลย

ผมร้องเสียงหลง ผู้โดยสารที่นั่งแถวนั้นหันมา "จู้จู้" ใส่ผมกันเป็นแถบ

แอมฟิสเบนนาสลายร่างกลายเป็นฝุ่นสีเหลือง ไม่เหลือซากอะไร นอกจากชุดสูทที่ตัดเย็บอย่างเนียบ

ผมค่อยๆ ยกมือขึ้นทั้งสองข้างแล้วหันหลังกลับไปซ้ำๆ อย่างกับกำลังหมุนตัวอยู่บนกับระเบิด ใจหนึ่งก็นึกว่าจะมีลูกดอกหน้าไม้อีกดอกพุ่งเข้ามาปักอกผม ผมไม่มีทางเลือกการโจมตีจากคนที่ยิงแม่นยำขนาดนั้นได้หรอก อย่างมากผมก็ทำได้แค่ทำตัวไม่มีพิษมีภัยกับใคร และเรื่องนั้นผมก็เก่งนำดู

ร่างใหญ่สองร่างยืนอยู่ที่สุดทางอีกด้านของขบวนรถ ดูก็รู้ว่าหนึ่งในนั้นเป็นทหารเยอรมันี่จากเคราและผมยุ่งๆ ที่ร้อยลูกปัดไว้เกาะหนึ่ง ปลอกแขน กับกระบอกที่ตีจากทองจักรพรรดิ ผมไม่รู้จักเขาเป็นการส่วนตัว แต่ช่วงหลังนี้ผมเจอคนพันธุ์เขาเยอะมากจนไม่ต้องสงสัยว่าเขารับใช้ใคร คนของเนโรเจอพวกเราแล้ว

เมื่อยังคงนั่งอยู่ เธอชักดาบโค้งทองคู่ขึ้นมามีมือแล้ว แต่เจ้าเยอรมันี่นั้นก็พาดคมดาบยาวสองคมไว้ที่คอของเธอ เหมือนจะสนับสนุนให้เธอนั่งอยู่กับที่มากกว่า

สหายที่มากับเขาคือคนที่ยิงหน้าไม้ เธอสูงกว่าและตัวใหญ่กว่าเจ้าเยอรมันี่คนนั้นเสียอีก เธอใส่เครื่องแบบเจ้าหน้าที่รถไฟแอมแทร็กที่ดูไม่น่าจะตกใครได้เลย เว้นแต่...เอ่อ ก็เหมือนจะตกตามนุษย์ทุกคนบนรถไฟขบวนนั้นได้เพราะไม่มีใครหันไปสนใจผู้มาใหม่ทั้งสองแม้แต่น้อยได้หมวกเจ้าหน้าที่รถไฟนั้นเธอโถมข้างจนเกี่ยนขา แต่ปล่อยตรงกลางให้ยาวและถักเป็นเปียลงมาเลยป้า เสื้อแขนสั้นที่เธอสวมอยู่นั้นรัดตัวกับป้าล้าจนผมนึกว่าอันตรายกับป้ายชื่อจะกระเด็นหลุดผิงไปเสียแล้ว แขนของเธอมีรอยสักวนพันกันอยู่ และรอบคอมีห่วงของหนาประดับไว้ห่วงทอริก

ผมไม่ได้เห็นของแบบนี้มาเป็นชาติแล้ว ผู้หญิงคนนี้เป็นพวกกอล! เมื่อรู้ก็ทำให้ท้องไส้ของผมปั่นป่วนไปหมด ในสมัยสาธารณรัฐโรมันโบราณ

พวกกอลน่ากลัวกว่าพวกเจอร์มานีเสียอีก

เธอหยิบลูกดอกมาขึ้นไว้กับหน้าไม้คู่พร้อมกับเล็งมาที่หัวของผม แล้ว ที่เข็มขัดของเธอยังมีอาวุธอื่นๆ ห้อยอยู่อีกมากมาย ดาบแกลเดียด ต้มกระบอง และกริชอีกเล่มหนึ่ง โห แหงสสิ *อย่างเธอก็ต้องมีกริชอยู่แล้ว*

สายตาของเธอยังจ้องอยู่ที่ผมตอนที่เธอพยักพเอ็ดคางเข้าหาตัว สัญญาณสากลที่บอกว่า *มานี่ ไม่งั้นแม่ยิง*

ผมคำนวณความเป็นไปได้ที่จะพุ่งตัวไปและเล่นงานศัตรูให้จบ ก่อนที่พวกนั้นจะฆ่าเม็กกับผม พบว่าโบบี้ ไม่มีสิทธิ์เลย ส่วนความเป็นไปได้ที่ผมจะวิ่งไปหมอบหลังเก้าอี้ด้วยความกลัวขณะที่เม็กจัดการทั้งสองคน? นั่นค่อยดีขึ้นมาหน่อย แต่ก็ยังไม่สวยหรูเหมือนกัน

ผมค่อยๆ เดินไปตามทางเดินทั้งที่เข้าอ่อนแทบทรุด ผู้โดยสารมนุษย์ทั้งหลายขมวดคิ้วไม่พอใจตลอดทาง เท่าที่ผมพอจะเข้าใจ พวกนั้นคงคิดว่าเสียงกรีดของผมเป็นเสียงรบกวนอันแสนจะไม่ควรเกิดขึ้นในรถคันที่ห้ามใช้เสียง และตอนนี้เจ้าหน้าที่จึงต้องมาเรียกผมออกไป ส่วนการที่เจ้าหน้าที่ถือหน้าไม้และเพิงฆ่าผู้โดยสารสองหัวตายคาที่กลับเป็นสิ่งที่พวกนั้นไม่คิดจะรับรู้เลย

ผมเดินไปจนถึงแถวของตัวเองก่อนจะเหลือบมองเม็ก ใจหนึ่งก็มองเพื่อให้แน่ใจว่าเธอปลอดภัย อีกใจก็มองเพราะผมสงสัยว่าทำไมเธอถึงไม่เล่นงานสองคนนั้น ปกติแล้วแคโดนเอาดาบจ่อคอไม่ทำให้เม็กหมดกำลังใจไปได้หรอกนะ

แต่เพื่อนตัวน้อยของผมเอาแต่มองสาวชาวกอลคนนั้นด้วยความซื่ออก "ลูกเซลวาเธอ"

สาวคนนั้นพยักหน้าน้อยๆ ซึ่งนั่นก็ทำให้ผมได้รู้ข้อเท็จจริงอันน่าสยของสองเรื่อง เรื่องแรก เม็กรู้จักเธอ เรื่องที่สอง เธอชื่อลูกเซลวา

ตอนที่เธอหันมองเมื่อนั้นความดุตันในสายตาดูจะอ่อนโยนลงเล็กน้อย
เปลี่ยนจาก ฉันจะฆ่าทุกคนซะเดี๋ยวนี้ เป็น ฉันกำลังจะฆ่าทุกคนเร็วๆ นี้
แหละ

"ใช่ ตันกล้าหน่อย" กอลผู้้นตอบ "ที่นี้ก็เก็บอาวุธไปซะก่อนที่กูเนอร์
จะตัดหัวเธอ"

2

*ของหวานเป็นม้อค้ำ?
เลสเตอร์สุดเปรี้ยวไม่กล้าแตะ
ปวดจีละ เดียวมา*

ศัตรูคนที่ถือดาบอยู่ดูดีใจมาก "ตัดหัวเลยเหรออ"

ชื่อ 'กุนเธอร์' ของเขาพิมพ์อยู่บนป้ายชื่อแอมแทริกที่ติดไว้บนเกราะอีกชั้น นั่นเป็นความพยายามปลอมตัวสุดๆ แล้วของเขาเลย

"อย่าเพิ่ง" ลูกูเซลความองเราทั้งสองคนไม่วางตา "อย่างที่เห็นนะ กุนเธอร์ชอบตัดหัวคนมาก เพราะงั้นก็ทำตัวดีๆ ตามฉันมา..."

"ลู" เม็กพูด "ทำไมกัน"

ถ้าพูดถึงการสื่อความเสียใจ เสียงของเม็กก็เป็นเหมือนเครื่องดนตรีที่ปรับไว้อย่างดีเลยทีเดียว ผมเคยได้ยินเสียงตอนที่เธออาลัยการตายของเหล่าสหาย ผมได้ยินเธอบรรยายถึงการตายของพ่อ ผมได้ยินเสียงเธอคำรามแค้นต่อเนโร พ่อบุญกรรมของเธอซึ่งเป็นคนที่มาพ่อแท้ๆ และปั้นหัวเธอด้วยการบีบคั้นทำร้ายจิตใจซ้ำๆ อยู่ยาวนานหลายปี

แต่ตอนที่เธอพูดกับลูกูเซลว่า เสียงของเม็กก็เหมือนเล่นอยู่บนบันไดเสียงใหม่โดยสิ้นเชิง เสียงของเธอฟังแล้วเหมือนการที่เพื่อนสนิทที่สุดในชีวิตเพิ่งดึงแขนขาตุ๊กตาตัวโปรดของเธอทิ้งโดยไม่มีเหตุผลและ

ไม่มีการเตือนใดๆ ก่อน เสียงนี้ฟังดูช่างเจ็บปวด สับสน 'ไม่อยากเชื่อ
อย่างกับว่าในช่วงชีวิตสั้นๆ ที่เต็มไปด้วยการถูกหยามให้อายนั้น นี่เป็น
การหยามแบบเดียวที่เธอไม่รู้สึกว่าต้องพบเจอ

ลู่กัดฟันแน่นขึ้น เส้นเลือดที่ขมับของเธอปูดโปน ผมดูไม่ออกว่า
เธอกำลังโกรธ รู้สึกผิด หรือนั่นเป็นการแสดงให้เห็นด้านที่อบอุ่นเป็นกันเอง
แล้วกันแน่

"จำคำสอนของฉันเรื่องหน้าที่ของเราได้ไหม ต้นกล้า่น้อย"

เมื่อก่อนก่อนสะอื้นลงคอ

"จำได้ไหม" ลู่พูดย้ำ เสียงเข้มขึ้น

"ได้" เมื่อกะชิบ

"งั้นก็เก็บข้าวของแล้วตามฉันมา" ลู่ผลักตาของกุนเธอร์ให้พ้นจาก
คอของเม็ก

นายตัวโตบ่นพึมพำ "ฮึ่ม" ซึ่งผมก็เดาว่าคงเป็นภาษาเจอร์มานี
แทนคำว่า*นี่ไม่เคยได้สนุกกับเขาหรอก*

ทั้งที่ยังดูเหวอ แต่เมื่อกก็ลุกขึ้นเปิดที่เก็บของเหนือศีรษะ ผม
ไม่เข้าใจว่าทำไมเธอถึงทำตามคำสั่งของลู่เซลวออย่างง่ายตายไม่หือไม่อือ
ขนาดนั้น เราเคยสู้กับศัตรูที่น่าจะเอาชนะได้ยากกว่านี้มาแล้ว กอถคนนั้น
เป็นใครกันแน่

"เอางั้นเหรอ" ผมกะชิบตอนที่เม็กส่งเป้มาให้ผม "เราจะยอมแพ้
เลยเหรอ"

"เลสเตอร์" เม็กพึมพำ "ทำตามที่คุณบอกเถอะ"

ผมสะพายเป้ คันธนู และกระบอกลูกศรขึ้นบ่า เม็กหยิบเข็มขัด
ทำสวนขึ้นมาคาด ลูกบุงนเธอร์ดูจะไม่ได้กังวลอะไรที่ตอนนี้ผมหยิบธนู
มาถือเป็นอาวุธและเมื่อกก็มีเมล็ดพันธุ์โบราณที่ให้ได้เหลือเพื่อ ขณะที่เรา

หยิบของเหล่าผู้โดยสารมนุษย์ปกติพากันแสดงความรำคาญด้วยสายตา แต่อย่างน้อยก็ไม่มีใคร 'จู้' ใส่เราอีก อาจเพราะไม่อยากทำให้เจ้าหน้าที่สองคนที่มาพาตัวเราออกไปโกรธก็ได้มั้ง

"ทางนี้" ลูใช้หน้าไม้ชี้ไปยังทางออกด้านหลัง "คนอื่น ๆ รออยู่ คนอื่น ๆ?"

ผมไม่อยากเจอตัวอะไรแบบกอลหรือกุนเธอร์เพิ่มแล้วนะ แต่เมื่อกี้เดินตามลูผ่านประตูเพลิกซิกลาสไปอย่างเชื่องๆ ผมเดินต่อจากเธอกุนเธอร์ที่หายใจรดต้นคอผมปิดท้าย อาจกำลังคิดอยู่ว่าหัวกับร่างกายของผมมันแยกออกจากกันได้ง่ายแค่ไหน

ระหว่างตุ้รถไฟแต่ละตู้มีจุดเชื่อมเป็นทางเดินย้วยเสียงโง่งงข้างที่มีประตูอัตโนมัติกันอยู่ทั้งสองปลาย มุมหนึ่งมีห้องสุขาขนาดกะทัดรัดซุกไว้ และมีประตูเปิดสู่ด้านนอกทั้งทางซ้ายและขวา ผมคิดจะกระโดดออกจากทางออกใดทางออกหนึ่งแล้วหวังว่าจะโชคดี แต่ผมกลัวว่าการ 'โชคดี' นั้น จะกลายเป็นการโชคดีได้ตายก่อนเพราะตกกระแทกกับพื้น ข้างนอกมีตสนิท ฟังจากเสียงของแผ่นเหล็กที่เสียดสีกันอยู่ใต้เท้าผมแล้ว ผมเดาว่ารถไฟขบวนนี้กำลังวิ่งด้วยความเร็วเกินร้อยหกสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง

ผมมองผ่านประตูเพลิกซิกลาสสุดปลายทางเดินอีกด้านไปเห็นตู้เสบียงซึ่งประกอบไปด้วยเคาน์เตอร์ขายอาหารซีตๆ ที่นั่งแถวหนึ่ง และชายร่างใหญ่นั่งทอดนุ้ยกันอยู่อีกครึ่งโหล พวกเจอร์มานี่อีกแล้ว เข้าไปในนั้นไม่มีทางจะจับได้สวยแน่ๆ ถ้าเมื่อกี้ผมจะหนีก็ต้องขวยโอกาสตอนนี้แหละ

แต่ก่อนที่ผมจะทันได้เริ่มต่อสู้แบบหลังชนฝาอะไร ลูกุเซลวากลับชะงักกะทันหันก่อนจะเดินไปถึงประตูตู้เสบียง เธอหันมามองเรา

"กุนเธอร์" เธอสั่ง "ไปตรวจในห้องน้ำว่ามีศัตรูแทรกซึมอยู่รึเปล่า"

คำสั่งนี้ทำให้คุณเธอร์สับสนเหมือนผมเลยแหละ ไม่ว่าจะสับสน เพราะเขามองหาเหตุผลที่ลึกลับอย่างนั้นไม่เจอ หรือไม่เขาก็ไม่รู้ว่าคำศัตรูแทรกซึมแปลว่าอะไรกันแน่

ผมเริ่มสงสัยละว่าทำไมลูกูเซลวาถึงทำตัววิตกจริตขนาดนี้ เธอกลัวว่เราจะแอบเรียกมนุษย์กึ่งเทพทั้งกองมาหลบอยู่ในห้องส้วมหรือ หรือเธอมีประสบการณ์แบบเดียวกับผมที่เคยเปิดเข้าไปจะเอ่กับไซคลอปส์ ที่นั่งบัลลังก์ค่อหน้าอยู่จนทำให้ไม่ไว้ใจห้องน้ำสาธารณะแล้ว

จ้องตากันอยู่ครู่หนึ่งคุณเธอร์ก็พิมพ์ว่า "ฮืม" แล้วทำตามคำสั่งทันทีที่เขาเผล่หัวเข้าไปในส้วม ลู (ลูจริงๆ ไม่ใช่ 'loo' ที่แปลว่า 'ส้วม') ก็หันมาจ้องหน้าพวกเราเซมิ่ง "เข้าอุโมงค์ลอดไปสู่นิวยอร์กเมื่อไหร่" เธอบอก "พวกเธอทั้งสองคนต้องขอเข้าห้องน้ำ"

ผมได้รับคำสั่งี่ง่่ามาเยอะนะ ส่วนใหญ่ก็มาจากเม็กนั้นแหละ แต่คำสั่งนี้มันลดบารลังต่ำได้อีก

"ที่จริงฉันต้องเข้าเดี๋ยวนี้เลยละ" ผมพูด

"กลับไว้" เธอตอบ

ผมเหลือบไปมองเม็กว่เธอได้สติขึ้นมาบ้างหรือยัง แต่เธอก็เอาแต่ก้มมองพื้นอย่างเศร้าๆ

คุณเธอร์โผล่กลับมาจากกรตรวจส้วม "โล่งสนิท"

น่าสงสารนะ ถ้าผมต้องไปหาศัตรูแทรกซึมในห้องน้ำบนรถไฟ อย่างน้อยก็คงหวังว่จะเจอศัตรูแทรกซึมให้ฆ่าได้บ้าง

"ดีแล้ว" ลูตอบ "มาเร็ว"

เธอตอนเราเข้าไปในรถเสีบียง ทหารเจอร์มานี่หันมามองเรา มัดกล้ำมหนาวของพวกนั้นกำขนมปังเดนิชกับแก้วกาแฟกันอยู่ ช่างสมเป็นคนเถื่อน! ใครที่เไหนจะกินขนมปังที่เอาไว้เป็นอาหารเข้าตอนกลางคืนกัน

ถ้าไม่ใช่พวกนี้ เหล่านักรบแต่งตัวด้วยเกราะหนังประดับทองเหมือนกับ กุนเธอร์และมีฉากหน้าเป็นแค่ป้ายชื่อเจ้าหน้าที่แอมแทริกอันนิดเดียว หนึ่งในนั้นชื่อ 'เอเดลบอร์ท' (ชื่อยอดนิยมของเด็กชายเจอร์มานีในปี 162 ก่อนคริสตกาล) ซึ่งตะโกนถามลูด้วยภาษาที่ผมไม่เข้าใจ ลูก็ตอบด้วย ภาษาเดียวกันและเหมือนจะทำให้นักรบพวกนั้นพอใจจนกลับไปกินกาแฟ และเดินชกกันต่อ กุนเธอร์เดินไปนั่งร่วมวงกับพวกเขาพลางกินไปบ่นไปว่า การหาศัตรูที่จะตัดหัวได้มันยากแค่ไหน

"นั่งนี้" ลูบอกพวกเราตอนที่ขึ้นไปยังที่นั่งริมหน้าต่าง

เม็กเลื่อนตัวเข้าไปนั่งอย่างแข็งๆ ผมเข้าไปนั่งตรงข้ามกับเธอ วาง คันธนู กระบอกลูกศร และเบ้ไว้ข้างตัว ลูยืนอยู่ในระยะที่ได้ยินทุกอย่าง เพื่อพวกเราจะพยายามปรึกษาหาทางวางแผนหนี เธอไม่ต้องกังวลหรอก เม็กยังไม่ยอมสบตาผมเลย

ผมเริ่มสงสัยอีกครั้งว่าลูกุเซลวาเป็นใครและเธอมีความหมาย ต่อชีวิตเม็กอย่างไร เม็กไม่เคยพูดชื่อเธอออกมาแม้แต่ครั้งเดียวตลอด ช่วงที่เราร่วมทางกันมาหลายเดือน และความจริงข้อนี้ก็กวนใจผม เพราะ แทนที่มันจะทำให้คิดว่าลูเป็นคนไม่สำคัญอะไร ผมกลับสงสัยว่าลูเป็นคนสำคัญมากๆ เลยทีเดียว

แล้วทำไมถึงเป็นชาวกอล ในกรุงโรมสมัยเนโรก็ไม่ได้มีพวกกอลอยู่ เป็นเรื่องปกตินะ กว่าเราจะขึ้นเป็นจักรพรรดิพวกกอลส่วนใหญ่ก็ถูก เข้ายึดครองและถูกบังคับให้กลายเป็น 'คนศิวิไลซ์' แล้ว พวกที่ยังมีรอยสัก ถักผมเปีย และใช้ชีวิตตามวิถีโบราณล้วนถูกผลักให้ไปอยู่แถบชายขอบ ของแดนบริททานี หรือถึงขั้นให้ข้ามไปยังหมู่เกาะบริเตนเลยก็เดียว ชื่อลูกุเซลวา...ผมไม่ได้เก่งภาษากอลมาแต่ไหนแต่ไร แต่ผมคิดว่า นั่นแปลว่าผู้เป็นที่รักของเทพลูกัส ผมตัวลั่นเลย พวกเทพเคลติกนั้นเป็น

กลุ่มแรงๆ พิลึก

สมองของผมยังไม่มีสติพอที่จะไขปริศนาเรื่องของลูได้ ผมคิดวน
กลับไปถึงเจ้าแอมพิสเบนาน่าสงสารที่เธอฆ่าไป ผู้โดยสารอรุณกายไร้พิษสง
ที่จะไม่ได้กลับบ้านไปเจอภรรยาของตัวเองอีกแค่เพราะว่าคำพยากรณ์
อยากใช้เขาเป็นเบี้ย

ข้อความจากเขาก็ทำให้ผมใจสั่นสะท้าน เพราะมันเป็นกลอน
เทอร์ซาริมาอีกบทหนึ่ง เหมือนตอนที่เราได้ฟังจากค่ายจูปีเตอร์

บุตรแห่งซุสผจญภัย เป็นครั้งสุดท้าย
ต่อสู้อุปสรรคให้ได้
เพียงสองต้องรุดจรวด ขึ้นไปเร็วร้าย
สู่ออคอยแห่งเนโรไกล
ขับไล่สัตว์ร้ายใหญ่โต ซึ่งอวดคุยโว
ซึ่งที่ทางของท่านไป

ไซลี ผมจำไอ้กลอนต้องสาปนั้นได้
ที่นี่เราก็ได้คำสั่งชุดที่สองที่เชื่อมกับชุดแรกอย่างเห็นได้ชัด เพราะ
วรรคแรกและวรรคที่สามคล้องจองกับคำว่า 'โว' เจ้าดั้งแต่โง่เง่ากับ
ไอ้แนวคิดห่วยแตกของฉันทลักษณ์กลอนที่ไม่มีวันจบนี้

บุตรแห่งฮาเดส สหายมาดโก้
แห่งนักวิ่งถ้ำทรงพลัง
จักเผยแสดงความลับ เจาะทางผ่านผืน
ลึกล้ำสู่แท่นบัลลังก์

อาศัยคนของเนโร นับแต่บัดนี้
ทุกชีวิตล้วนต้องฝากฝัง

ผมรู้จักบุตรแห่งฮาเดสอยู่คนหนึ่ง นิโค ดิ แองเจโลเง เขาน่าจะยังอยู่ที่ค่ายฮาล์ฟบลัดในลองไอส์แลนด์ แต่ถึงเขารู้ทางลับเข้าไปยังบัลลังก์ของเนโร เขาก็พาพวกเราไปถึงตรงนั้นไม่ได้ถ้าเราไม่อาจจะหนีจากรถไฟขบวนนี้ไป แต่นิโคจะเป็น 'สหายแห่งนักวิ่งถ้ำ' ได้ยังไงผมก็ยังไม่คิดไม่ออกเหมือนกัน

วอร์รอกสุดท้ายของบทใหม่นั้นมันก็โหดชะมัด ตอนนี้เราถูกล้อมด้วย 'คนของเนโร' เพราะงั้นก็แน่นอนสิ่งที่ชีวิตของเราต้องฝากฝังไว้กับพวกนั้น ผมอยากคิดว่าวอร์รอกนั้นมีความหมายอะไรลึกซึ้งกว่านั้น ความหมายทางบวก...อาจจะเกี่ยวกับการที่ลูสั้งให้เราไปเข้าห้องน้ำเมื่อรถไฟไปถึงอุโมงค์สู่นิวยอร์ก แต่ถ้าดูจากสีหน้าโหดๆ ของลูและสหายเจอร์มานี่เจ็ดคนที่ทั้งอัดกาเพื่อนหนัก แกรมเต็มเชื้อไฟด้วยน้ำตาลเข้าไปเนี่ย ผมก็โลกสวยไม่ค่อยออกนะ

ผมนั่งบิดตัวอยู่กับที่ โหย้ *ทำไมถึงจะต้องมาคิดถึงห้องน้ำตอนนี้ด้วยนะ* จังหวะนี้ก็จำเป็นต้องเข้าจริงๆ แล้วละ

ด้านนอกหน้าต่างแสงไฟจากป้ายบิลบอร์ดในนิวยอร์กก็แวบผ่านไปเรื่อยๆ โฆษณาร้านขายรถไฟให้ไปซื้อรถแข่งที่ซื้อมาแล้วก็ไม่รู้จะไปแข่งกับใคร โฆษณาหนายที่สามารถฟ้องเรียกค่าเสียหายจากคู่กรณีเมื่อคนขับเอาเจ้ารถแข่งคันนั้นไปชน โฆษณากาสินที่ คุณจะเอาเงินที่ได้จากการฟ้องเรียกค่าเสียหายไปเล่นพนัน...วงเวียนชีวิตอันแสนยิ่งใหญ่

รถไฟหยุดพักที่สถานีสนามบิโนวาร์กแล้วก็ไปต่อ เทพช่วยเถอะ ผมต้องเข้าห้องน้ำสุดๆ จนคิดว่าจะหนีซะตรงนั้น ในนิวยอร์กนี่เลย

แต่เม็ก็ยังนั่งนิ่ง ผมก็เลยนั่งเฉยไปด้วย

อีกเดี๋ยวก้จะถึงอุโมงค์ที่ลอดไปสู่นิวยอร์กแล้ว ไม่นแ่ แทนที่จะขอไป
เข้าห้องน้ำ เราอาจกระโดดขึ้นมادتอสูั้กับพวกที่จับเราไว้...

แต่เหมือนลู่อ่านใจผมได้ "ดีแล้วนะที่ยอมมอบตัวโดยดี เนโรมีทีม
แบบของฉันอีกสามทีมบนรถไฟขบวนนี้ขบวนเดียว ทางเข้าออกทุกทาง
รถไฟทุกขบวน รถโดยสารทุกคัน เทียวบินทุกเที่ยวที่จะเข้าสู่แมนฮัตตัน
ถูกจับตาดูอยู่ทั้งหมด อย่าลื้มว่าเนโรมีเทพพยากรณ์แห่งเดลฟิอยู่ข้างเขา
ด้วย เขารู้้อยู่แล้วว่าพวกเขาจะมากันคึ้นนี้ ไม่มีทางเข้าเมืองไปเฉยๆ
โดยไม่ถูกจับได้ตั้งแต่ต้น"

ดับความหวังกันได้เก้งมาก ลูกุเซลวา เล่นมาบอกผมว่าเนโรให้
เจ้าไฟธอนพันธมิตรของเขาสองอนาคตให้และใช้เทพพยากรณ์ศักดิ์สิทธิ์
ของผมมาสูั้กับผมเอง เล่นแรงนะ

แต่จู้ๆ เม็กลับตื่นตัวขึ้นมายุ่งกับคำบางคำของลูมอบความหวัง
ให้เธอ "จันทำไมเธอถึงเป็นคนที่มาเจอพวกเราละ ลู? โชคช่วยเธอ"

รอยลักเคลือ่นเป็นคลื่นตอนทีเธอขยับกล้ำมแขน วงเวียนเคลติก
ทีพันรอบแขนเธอนั้นแทบจะทำให้ผมเมาคลื่น

"จันรู้จักเธอดี ต้นกล้ำน้อย" เธอตอบ "จันรู้ว่าจะต้องแ่กระวยเธอ
ยังงั โชคไม่มีจิงหรือก"

ผมคิดถึงเทพแห่งโชคชะตาหลายองค์ที่คงจะไม่เห็นด้วยกับคำพูด
นั้น แต่ผมก็เ่คิดจะเปิดปากเถียง การโดนจับได้ทำให้ผมไม่นึกปรารถนา
อยากจะชวนใครคึยอะไรเท่าใดนั้ก

ลูหันไปหาเพื่อนทหาร "พันทีทีไปถึงสถานีเพนนี เราจะส่งตัวนักโทษ
ให้ทีมรับตัว ห้ามใครพลาดทั้งนั้น ห้ามใครฆ่าทั้งเด็กและเทพตรงนึ้นนอกจาก
จะจ้เป็นจิงๆ"

"ตอนนี้จำเป็นรึยัง" กุนเธอร์ถาม

"ยัง" ลูตอบ "พรินเซปส์วางแผนให้พวกนี้แล้ว เขาต้องการให้จับเป็น"

พรินเซปส์ ผมรู้สึกขมคอยิ่งกว่ากลิ่นกาแฟรถไฟแอมแทริกที่ขมที่สุดไป การถูกจับตัวแล้วเดินเข้าไปทางประตูหน้าบ้านของเนโรไมโซวิธีเผชิญหน้ากับเขาที่ผมวางแผนไว้เท่าไร

จังหวะหนึ่งพวกเรานั่งกระฉีกกระฉักผ่านพื้นที่รกร้างเต็มไปด้วยโกดังและอุ้งขอมรถเก่าในนิวเจอร์ซีย์ วินาทีต่อมาพวกเราก็ตุกเข้าสู่ความมืดมืดในอุโมงค์ที่จะพาเราลอดใต้แม่น้ำฮัดสัน เสียงประกาศในรถไฟตดๆ ดับๆ แต่เราก็จับใจความได้ว่าสถานีต่อไปคือสถานีเพนน์

"ฉันทปวดฉี่" เม็กประกาศ

ผมหันขวับไปมองหน้าเธออย่างเหวอที่สุด นี่เธอคิดจะทำตามคำสั่งประหลาดของลูจิงดิ ยัยกอลคนนั้นทั้งจับเราและฆ่าเจ้าลุงสองหัวผู้บริสุทธิ์ไปนะ เม็กไว้ใจได้ยังไงกัน

เม็กขยี้สันลงเหนือเท้าของผม

"ช่ายยย!" ผมส่งเสียงจ๊าก "ฉันทปวดฉี่เหมือนกัน" อย่างน้อยนั่นก็เป็นเรื่องจริงอันแสนเจ็บปวดของผม

"กลิ่นไว้ก่อน" กุนเธอร์พิมพ์

"ฉันทปวดฉี่มากจริงๆ" เม็กแดงตัวขึ้นลง

ลูตอนใจเสือกใหญ่ เสียงแห่งความเหนื่อยหนายนั้นไม่ได้ฟังดูเสแสร้งเลย "ก็ได้" เธอหันไปบอกทีม "ฉันทพาไปเอง พวกที่เหลือเตรียมตัวลงจากรถไฟ"

ไม่มีพวกเจอร์มานีคนไหนค้านสักคน พวกนั้นอาจจะได้ยินกุนเธอร์บันเรื่องที่ต้องตรวจส้วมกันมาเยอะพอแล้วเลยไปสนใจกับการยึดขนมบังเดนิซเข้าปากให้ได้มากที่สุด แล้วหยิบอาวุธยุทธโปกรณ์ต่างๆ ตอนที่เม็ก

กับผมเลื่อนตัวออกมาจากที่นั่ง

"ของของนาย" ลูเตือนผม

ผมกะพริบตา ไซลี ใครจะไปเข้าห้องน้ำโดยไม่เอาคันธนูกับกระบอกจาก
ลูกศรไปด้วยกัน ทำงั้นก็โง่แยء ผมหยิบของของผมมา

ลูเตือนเรากลับอกไปตามทางเดิน ทันทีที่ประตูนั้นเลื่อนปิดไล่หลัง
เธอก็พึมพำ "เอาเลย"

เม็กพุ่งตัวไปยังตู้ชบวนห้ามใช้เสียง

"เฮ้ย!" ลูชนจนผมเกือบกระเด็นพื้นทาง แต่เธอก็หยุดเป็นจังหวะ
นานพอที่จะพึมพำว่า "ขวางประตูไว้ ถอดข้าวเชื่อมชบวนซะ" ก่อนจะวิ่งตาม
เม็กไป

ให้ทำอะไรนะ

ดาบโค้งคู่วาบขึ้นมาอยู่ในมือของลู เดียวนะ...เธอเอาดาบของเม็ก
ไปเหวอ ไมลี ที่ปลายสุดอีกด้านหนึ่งของทางเดินเม็กก็หันมาเผชิญหน้า
กับเธอพลางเรียกดาบของตัวเองขึ้นมา แล้วผู้หญิงทั้งสองก็ต่อสู้กัน
อย่างกับเป็นอสูรกาย *ทั้งคู่ใช้วิธีสู้แบบคิมาโคริชิ ศาสตร์การสู้เกลดิเอเตอร์*
แบบที่หายากที่สุดในโลก นั่นแปลว่า...ผมไม่มีเวลาคิดแล้วละว่า
นั่นหมายความว่าอะไร

พวกทหารเจอร์มานีตะโกนและกระเสือกกระสนวิ่งมาหาเรา อีก
พริบตาเดียวพวกนั้นก็ผ่านประตูมาได้แล้ว

ผมก็ไม่เข้าใจแน่ชัดหรอกว่าเกิดอะไรขึ้น แต่สมอมงมนุษย์สุดช้า
อีกทั้งยังโง่มของผมก็เริ่มคิดได้ว่า...ไม่แน่แน่ แค่มั่นแน่น ลูอาจกำลัง
พยายามช่วยเราอยู่ แล้วถ้าผมไม่ขวางประตูไว้อย่างที่เธอสั่ง เราจะโดน
พวกทหารป่าเถื่อนนี้เหวอจะเจ็ดนายเข้าโจมตีแน่

ผมยกเท้ากระที่บนฐานประตูอย่างแรง ประตูบานคู่นั้นไม่มีที่จับ ผม

เลยต้องใช้ฝ่ามือตัวเองเนี่ยแหละกดมันเข้าด้วยกันไว้เพื่อไม่ให้มันเปิดออก
 กุนเธอร์วิ่งเข้าไปใส่ประตูด้วยความเร็วสูงสุดเท่าที่ทำได้ และ
 แรงกระแทกนั้นก็แทบทำให้ผมกรามหลุด พวกเจอร์มานีคนอื่นๆ ก็สะดุด
 กองกันอยู่ข้างหลังเขา ข้อได้เปรียบเดียวของผมคือพื้นที่แคบๆ ในขบวนรถ
 ที่ทำให้พวกนั้นรวมพลังเข้ามาช่วยกันไม่ได้ เหมาะสมดีกับความโง่ไร้สติ
 ของพวกเจอร์มานี แทนที่จะช่วยกันค่อยๆ แซะประตูให้เปิดออก พวกนั้น
 เอาแต่ผลักแล้วก็ดันกันเองโดยใช้หน้าของกุนเธอร์เป็นเหมือนท่อนไม้
 กระแทกประตู

ด้านหลังผมนั่น ดาบของลูกับเม็กกวัดเจวียนพันแทงและกระทบกัน
 ไซ้ไซ้ไม่หยุด

"เก่งมาก กล้ามาก ตันกล้าน้อย" ลูพูดเบาๆ "จำได้นี่ว่าฝึกไว้ยังไง"
 ก่อนจะพูดตั้งขึ้นให้คนอื่นๆ ได้ยิน "ฉันจะฆ่าแก นังเด็กโง่!"

ผมพยายามนึกว่าพวกเจอร์มานีที่อยู่อีกฟากของประตูเพลิกซิกลาส
 จะมองภาพตรงนี้ยังไง ลู สหายศึกของพวกเขาต่อสู้ติดพันกับนักโทษ
 ที่หนีไปได้ระหว่างที่ผมพยายามกั้นพวกนั้นเอาไว้ มือของผมเริ่มชา
 กล้ามแขนและอกเจ็บร้าวไปหมด ผมพยายามมองหาปุ่มเปิดประตูฉุกเฉิน
 แต่กลับเจอแต่ปุ่มเปิดประตูฉุกเฉิน มีประโยชน์ตรงไหนล่ะ

รถไฟขบวนนั้นส่งเสียงคำรามลั่นไปทั่วอุโมงค์ ผมคาดว่าเราน่าจะ
 เหลือเวลาแค่ไม่กี่นาทีก่อนที่ขบวนจะเข้าจอดที่สถานีเพนน์ ซึ่ง 'ทีมรับตัว'
 ของเนโรรอพวกเราอยู่ ผมไม่อยากจะให้ใครรับตัวผมไปไหนหรอกนะ

ถอดหัวเชื่อมขบวนซะ ลูบอกผมแบบนั้น

แล้วผมจะทำแบบนั้นได้ไงล่ะ โดยเฉพาะในตอนนี่ที่จะต้องคอย
 ปิดประตูทางเดินอยู่ด้วยเนี่ย ผมไม่ใช่วิศวกรรถไฟซะหน่อย! เรื่องป้อนๆ
 นี่มันเรื่องของเฮฟต์สมมากกว่า

ผมเหลือवल้งไปมองทางเดินทั้งหมด น้าคกใจมากที่มันไม่มีบ้าย
แปะไว้ไต้งๆ ว่าจะทำให้อู่โดยสาร์สามารถตัดตัวเชื่อมคันรถออกจกกัน
ไต้ยงไร แอมแตรักทำงานกันยงงเเนีย

แต่นันง! ที่พื้นมีแผ่นเหล็กตอกหมุดซ้อนกันไว้หลวมๆ เพื่อให้
อู่โดยสาร์เดินไต้แมร์อไฟจะเลี้ยวบิตตามวงไปแค่นั้น แผ่นเหล็กแผ่นหนึ่ง
ถูกเตะจนเล็กขึ้นม น้าจะฝีมือลูละมั้ง ทำให้อผมเห็นอ้วที่หนีบออยู่
ไต้แผ่นเหล็ก

ต้อให้อผมจะสามารถอ้อมจกจุดที่อู่อยู่ไปไต้งไต้ ซึ่งจริงๆ ค้อ
อ้อมไม่ถึงนะนะ แต่ต้อให้ออ้อมถึงผมว่าตัวเองก็ไม่มีแรงหรือเก่งพอที่จะ
สอดแขนลงไปตรงนัน ตัดเหล็กเชื่อมแล้วก็ดึงอ้วหนีบให้อหลุด ช่องว่าง
ระหว่งแผ่นเหล็กตรงพื้นสองแผ่นนันแคบเกินไป อ้วก็อยู่ต่ำลงไปมก
แค่อจะยงให้อโดนจกจุดนี้ผมก็ต้อเป็นมือธนูที่เก่งที่สุดในโลกแล้ว!

เออ เดียวนะ...

ประตุที่ผมใช้อกดันไว้เริ่มไค้งงอตามน้าหนักของทหารป่าเถื่อน
ทั้งเจ็ดนาย คมขวานเล่มหนึ่งปักผ่านฉนวนยงข้างๆ หนูของผม การที่จะ
เหลือवल้งไปยงธนูมันเป็นเรื่องบ้าบอสุดๆ

เอาก็เอาสิ ผมคิดแบบเสียสติไปแล้ว จัดไปเลย

ผมซื้อเวลาให้อตัวเองนิตนึ่งไต้ยงการคว้าลูกศรออกมอแกงไปตาม
ช่องว่างระหว่งประตุ กุนเธอรร้องเสียงหลง แรงดันที่ประตุลดลงเมื่อ
พวกเจอร้มาไต้ต้อปรับขบวนกันใหม่ ผมพลิกตัวออหลังไต้ฐานประตุ
แทน มะงุมมะงอหระคว้าธนูขึ้นมอแล้วก็สามารถขึ้นลูกศรจนไต้

คันธนูคันใหม่ของผมเป็นอาวุธระดับเทพจกคลังแสงของ
ค้ายจูปีเตอร์ ทักษะการยงธนูของผมพัฒนาขึ้นออยงมกในช่วงเวลา
หกเดือนที่ผ่านมอ ถึงออยงนันนี้ก็ยังเป็นไค้เดียวที่แย่มกออยู่ไต้ การยงธนู

โดยที่หลังต้องดันติดอยู่กับผนังแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย ผมเงื่อหนูได้ไม่นานพอ

แต่ผมก็ยิงศรออกไปอยู่ดี ลูกศรหายไปในห้องที่พื้นและพลาดชั่วคราวต่อไปโดยไม่เฉียดแม้แต่ินิด

"อีกไม่นานจะถึงสถานีเพนน" เสียงจากลำโพงประกาศ "ประตูจะเปิดทางซ้าย"

"จะหมดเวลาแล้ว!" ลูตะโกน เธอหันเข้าที่มือของแม็ก ส่วนแม็กก็แหงด้านล่าง เกือบจะปักดาบลงที่ต้นขาของกอลผู้นั้นได้

ผมยิงลูกศรไปอีกลูก รอบนี้หัวลูกศรชนกับข้อต่อจนเสียดสี มีประกายไฟ แต่ตู้รถไฟทั้งสองก็ยังเชื่อมต่อกันอย่างดีอด้านที่สุด

พวกเจอร์มานี่ทุบประตูไม่หยุด แผ่นกระจกเพล็กซิกลาสหลุดออกจากกรอบ มือข้างหนึ่งล้วงออกมาคว้าเสื้อของผมไว้ได้

ผมส่งเสียงจ๊ากแบบอับจนหนทาง ไล่ตัวห่างจากประตูและขึ้นศรก่อนที่จะยิงออกไปเป็นครั้งสุดท้าย ลูกศรตัดผ่านเหล็กเส้นเข้าไปชนชั่วคราวอย่างจัง แล้วชั่ววินาทีก็แยกออกพร้อมส่งแรงสั่นสะเทือนกับเสียงเฉียดฮัดไปด้วย

พวกเจอร์มานี่พุ่งตัวกันออกมาที่ทางเดินในจังหวะเดียวกับที่ผมกระโดดข้ามช่องว่างระหว่างตู้รถสองขบวนที่ห่างกันมากขึ้นทุกที ผมเกือบจะกระโดดเอาตัวเองมาปักเข้ากับดาบโค้งของแม็กกับลูแล้ว แต่สุดท้ายก็สามารถกลับมาเย็นได้อีกครั้ง

ผมหันไปมองตอนที่ส่วนอื่นๆ ของรถไฟแล่นต่อไปด้วยความเร็วประมาณหนึ่งร้อยสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง เจอร์มานี่เจ็ดคนมองมาที่เราอย่างไม่อยากเชื่อสายตาพร้อมกับตะโกนคำคำที่ผมจะไม่เอามาพูดต่อตรงนี้

สิบห้าเมตรต่อมาส่วนรถไฟที่หลุดออกจากขบวนหลักของเรา ก็เคลื่อนต่อไปได้ด้วยแรงเฉื่อยที่เหลือก่อนที่จะค่อยๆ ชะลอหยุด เมื่อกับลู ลตอาวุธในมือลง ผู้โดยสารจากตู้รถที่ห้ามใช้เสียงทำใจกลัวผัดหัวออกมา และถามเราว่าเกิดอะไรขึ้น

ผมทำเสียงจู้ๆ ไล่เธอ

ลูมองผมอย่างกับโกรธอะไรมา "ใช้เวลานานเสียวนะ เลสเตอร์ ที่นี้ ก็รีบไปกันก่อนที่คนของฉันจะกลับมา เธอสองคนเพิ่งเปลี่ยนสถานะจาก จับเป็นเท่านั้นกลายเป็นถ้ามีหลักฐานยืนยันการตายก็รับได้แล้ว"

3

*ครน้อยแห่งปัญญา
จัดที่นอนให้ช้าน้อยก็
ไม่ นั่นไม่เอา ไม่!*

"นี่ค่อนข้างน่าสับสนนะ" ผมพูดขณะเดินโซเซไปตาม
คูเมืองคี่ดี "เรายังเป็นนักโทษอยู่รีเปล่า"

ลูมองหน้าผมก่อนที่จะหันไปมองเม็ก "เป็นเทพที่ตีผมหมดนะ"

"สุดๆ เลยล่ะ" เม็กพึมพำ

"ตกลงเธอรับใช้เนโรรีเปล่า" ผมถาม "แล้วเธอสองคน...?"

ผมชี้นิ้วไปมาระหว่างลูกับเม็ก พยายามจะถามแบบไม่ออกเสียงว่า
สองคนนี้รู้จักกันยังไง หรือถามว่าเป็นญาติกันรีเปล่าเนี่ย ถึงได้นำรำคาญ
พอกันแบบนี้

แต่แล้วผมก็เหลือบเห็นแหวนทองเข้าคู่กันสวมอยู่ที่นิ้วกลาง
ทั้งสองข้างของทั้งสองคน ตามด้วยนิกถึงฝีมือของทั้งคู่ตอนที่ลูกับเม็กสู้กัน
ดาบทั้งสี่เล่มฟันและแทงด้วยจังหวะที่เข้ากันอย่างที่สูด แล้วความจริง
ก็ชัดเจนจนแทบจะตีแสงหน้าผมอยู่แล้ว

"เธอเป็นคนฝึกเม็กมา" ผมเพิ่งนึกได้ "ให้เป็นนักสู้ดิมาโครัส"

"และยับยั้งก็ยังมีนั่นฝึกต่อให้เก่งเหมือนเดิม" ลูศอกเม็กอย่างเอ็นดู

"ฉันดีใจนะ ตันกล้าน้อย"

ผมไม่เคยเห็นเม็กทำหน้าภูมิใจกับเรื่องไหนเท่าเรื่องนี้เลย

เธอเผลอเข้าใจผิดคิดว่าตัวเองดีใจกับเรื่องนั้นด้วย "นี่ก็แล้วว่าเธอไม่ได้ร้าย"

"อืม" ดูเหมือนลูไม่รู้จะทำยังไงเมื่อถูกกอด เธอตอบว่าเม็กเบาๆ "ฉันร้ายมากเลยล่ะ ตันกล้าน้อย แต่ฉันจะไม่ยอมให้เนโรทรมาณเธอต่อไปแล้ว ไปกันเถอะ"

ทรมาณ ใช่ มันคือคำนั้นจริงๆ

ผมไม่รู้ว่ามีใครได้ใจผู้หญิงคนนี้ได้อย่างไร เธอฆ่าแอมฟิลเบนนาตนั้นโดยไม่กะพริบตาด้วยซ้ำ ไม่สงสัยเลยว่าเธอจะทำแบบเดียวกันกับผมโดยไม่ลังเลถ้าคิดว่ามันจำเป็น

ที่แยกจากนั้นนะ เนโรเป็นคนจ่ายเงินเดือนให้เธอ ไม่ว่าลูจะช่วยเราให้รอดจากการถูกจับหรือไม่ เธอก็เป็นคนฝึกเม็กมา นั่นแปลว่าเธอเอาแต่มองเฉยๆ อยู่หลายปี ปลดปล่อยให้เนโรบีบคั้นอารมณ์และจิตใจเพื่อนตัวน้อยของผม ลูเป็นส่วนหนึ่งของปัญหา เป็นส่วนหนึ่งของการล้างสมองใส่ข้อมูลผิดเพี้ยนให้เม็กกลายเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวบิดเบี้ยวของจักรพรรดิคนนั้น ผมไม่รู้เหมือนกันว่าเม็กกำลังจะกลับไปคิดแบบเดิมอีกหรือเปล่า เนโรอาจหาทางปั่นหัวเธอทางอ้อมโดยยืมมืออดีตครูคนที่เธอชื่นชมก็ได้

แต่ในอีกทางหนึ่งผมก็ไม่รู้จะเริ่มพูดเรื่องนี้ได้อย่างไร เรากำลังเดินอยู่ในวงกตอุโมงค์ซอมบ่ารุงรถไฟใต้ดินโดยมีลูเป็นผู้นำทางเพียงคนเดียว เธอมีอาวุธเยอะกว่าผมอย่างเทียบไม่ติด แกมเม็กก็ยิ่งเป็นเจ้านายของผม เม็กบอกว่าเราจะทำตามที่คุณบอก เราเลยต้องทำแบบนั้น

เราเดินกันต่อไป เม็กกับลูเดินเคียงข้างกัน ส่วนผมก็ค่อยๆ กระย่องกระแย่งตามไปเบื้องหลัง ผมก็อยากพูดนะว่าผมคอย 'ระวังหลัง'

ให้พวกเขาหรือทำหน้าที่อะไรสำคัญๆ อยู่ แต่ที่จริงผมว่าเม็กแคสลิ้มผมไปแล้วเฉยๆ เท่านั้นแหละ

เหนือศีรษะของพวกเขา ไฟโรงงานที่มีตะแกรงเหล็กครอบส่งแสงเงาเหมือนมีซี่กรงคุกล้อมทั่วผนังอิฐ ส่วนพื้นก็ปกคลุมไปด้วยโคลนเมือกเหนียวๆ ส่องคลื่นเหมือน 'ไวน์' ถึงโบราณที่ได้โอนีสุสยีนยันจะเก็บไว้ในห้องเก็บไวน์ต่อถึงแม้มันจะเน่าจนกลายเป็นน้ำส้มสายชูไปนานแล้วก็ตาม อย่างน้อยตอนนี้ร่องเท้าผ้าใบของเม็กก็ไม่ได้ส่องคลื่นเหมือนขี้ม้าแล้ว มันเคลือบด้วยของเสียมีพิษชนิดใหม่แค่นั้นเอง

หลังจากเดินกะเผลกตามไปอีกสักล้านกิโลเมตร ผมถึงรวบรวมความกล้าถามขึ้นมา "คุณดู เรากำลังจะไปไหนกันแน่" ผมเองยังตกใจกับความดังของเสียงตัวเองที่สะท้อนก้องอยู่ในความมืดเลย

"ไปให้ไกลจากวงจรการค้นหา" เธอพูดราวกับนี่เป็นคำตอบที่ทุกคนน่าจะรู้อยู่แล้ว "เนโรจะเข้าดูกล้องวงจรปิดทั่วแมนฮัตตันได้เกือบหมด เราต้องหลบให้พ้นจากหูดาวเรดาร์ของเขา"

ก็น่าตกใจอยู่เหมือนกันนะที่ได้ยินนักรบกอลพูดถึงเรดาร์กับกล้องวงจรปิด

ผมเริ่มสงสัยอีกแล้วว่าลูมาทำงานให้กับเนโรได้ยังไงตั้งแต่ต้น ถึงผมจะไม่อยากยอมรับแค่นั้น แต่จักรพรรดิแห่งโทรอัมวิเรตก็เป็นเหมือนเทพชั้นล่างๆ ดังนั้นพวกนี้จะเลือกเยอะนะว่าจะยอมให้ใครใช้เวลาตรวปซิวฟ้าดินสลายกับตัวเองบ้าง การเลือกพวกเจอร์มานีนั่นสมเหตุสมผล เพราะถึงพวกนั้นจะสมองทึบและโหดร้ายแค่ไหน แต่องค์กรฯหลวงพวกนั้นก็จงรักภักดีต่อเจ้านายอย่างที่สุด แต่ทำไมถึงเลือกกอลคนนี้ล่ะ ลูกุเซลาต้องมีคุณค่าอะไรสักอย่างต่อเนโรมากกว่าแค่ทักษะการใช้ดาบ ผมไม่ไว้ใจนักรบที่หักหลังเจ้านายตัวเองทั้งที่ทำงานให้เขามา

สองสหัสวรรษแล้วแน่ๆ

ความไม่ไว้วางใจของผมคงจะแผ่รังสีออกจากตัวเหมือนความร้อนแผ่ออกจากเตาอบเพราะลูหันมาเห็นคิ้วที่ขมวดมุ่นของผมพอดี "อะพอลโล ถ้าฉันอยากฆ่าคุณ ป่านนี้คุณตายไปแล้ว"

ก็จริง ผมคิด แต่ลูอาจพูดต่อได้ว่าถ้าฉันอยากหลอกคุณให้ตามฉันมา เพื่อฉันจะได้นำตัวคุณไปส่งให้เนโรแบบเป็นๆ ฉันก็จะทำแบบนี้เป๊ะเลยเหมือนกัน

ลูเดินเร็วขึ้น เม็กหันมาทำหน้านิ่งใส่ผมอย่างกับจะบอกว่าทำตัวดีๆ กับภอลของฉันหน่อย แล้วค่อยเร่งทำตามเธอไปให้ทัน

ผมไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหน อะดรีนาลินที่หลังออกมา ตอนต่อสู้นบนรถไฟจางหายไปจนทำให้ผมเหนื่อยล้าปวดตัวไปหมดแน่ล่ะว่าตอนนี้ผมก็ยังหนีเอาชีวิตรอดอยู่ แต่ผมใช้เวลาส่วนใหญ่ในช่วงหกเดือนที่ผ่านมาหนีเอาชีวิตรอดมาตลอด ผมไม่สามารถคงสภาวะแตกตื่นตกใจไปตลอดเวลาได้ โคลนเหนอะจากพันธุโมงค์ซีมเข้ามาถึงในถุงเท้า รองเท้าของผมก็ให้ความรู้สึกเหมือนปอบโคลนเฉอะแฉะเลยทีเดียว

ผมแอบประทับใจว่าลูรู้ทางในอุโมงค์ทั้งหลายอย่างเชี่ยวชาญ เธอเดินหน้าไปเรื่อย พาเราเลี้ยวไปทางนั้นที่ทางนี้ที่ จนกระทั่งเธอลังเลที่ทางแยกหนึ่งนานไปหน่อย ผมก็เลยเพิ่งรู้ความจริง

"เธอไม่รู้เลยใช่ไหมว่าจะต้องไปทางไหน" ผมพูด

เธอขมวดคิ้วใส่ผม "บอกแล้วไง หนีไปจาก..."

"วงจรรค้นหา จากกล้อง บอกแล้ว แต่เราจะไป/ไหนกันแน่"

"ไปสักที่ ที่ไหนก็ได้ที่ปลอดภัย"

ผมหัวเราะ แล้วก็ต้องประหลาดใจกับตัวเองว่านั่นคือความรู้สึกโล่งใจ ถ้าลูไม่รู้เหนือรู้ใต้ว่าปลายทางของเราคือที่ไหน ผมก็รู้สึกปลอดภัย

ที่จะไว้ใจเธอมากขึ้น เธอไม่ได้วางแผนใหญ่โตอะไรไว้เลย เราหลงทาง
โล่งใจจริงๆ!

เหมือนลูจะไม่พอใจอารมณ์ขันของผมนะ

"ขอโทษทีนะที่ฉันต้องด้นสด" เธอพิมพ์ "คุณโชคดีจะตายที่ฉันเป็น
คนไปเจอแทนที่จะเป็นทีมค้นหาทีมอื่นๆ ของจักรพรรดิ ไม่งั้นป่านนี้คุณไป
อยู่ในห้องขังของเนโรแล้ว"

เม็กขมวดคิ้วใส่ผมอีกรอบ "ใช่ เลสเตอร์ อีกอย่าง เราโอเคแหละ"

เธอขึ้นไปยังทางเดินทางซ้ายมือที่ตกแต่งด้วยกระเบื้องลวดลาย
เลียนแบบกรีกโบราณ อาจจะเป็นทางเก่าจากสายรถไฟใต้ดินที่เลิกใช้
ไปนานแล้ว "ฉันจำสัญลักษณ์ตรงนั้นได้ ช่างหน้าน่าจะมีทางออก"

ผมอยากถามว่าเธอรู้เรื่องแบบนี้ได้ยังไง แต่แล้วก็นึกขึ้นได้ว่า
เม็กใช้เวลาส่วนใหญ่ในวัยเด็กท่องไปตามตรอกซอกซอยมืดๆ ตึกเก่าและ
สถานที่ที่ประหลาดไม่ธรรมดาในแมนฮัตตันโดยที่เนโรก็รู้เห็นเป็นใจด้วย...
เป็นการเลี้ยงเด็กแบบปล่อยเวอร์ชั่นของจักรพรรดิช่วงนั้นนะ

ผมนึกภาพเม็กในวัยเด็กที่มาสำรวจอุโมงค์พวกนี้ ตีลังกากับ
พื้นโคลน และปลุกเห็ดในพื้นที่ซึ่งทุกคนลืมไปแล้ว

เราเดินตามเธอไปอีก...ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าไกลแค่ไหน...สิบถึง
สิบสองกิโลเมตรมั้ง อย่างน้อยผมก็รู้สึกว่าไกลขนาดนั้นนะนะ มีครั้งหนึ่ง
ที่เราหยุดชะงักก็ตอนที่เสียงตูมสะทอนมาตามผนังอุโมงค์จากที่ไกลๆ

"รถไฟเหาะ" ผมถามด้วยความหวั่นใจ แม้เราจะเดินออกมาจาก
รางรถไฟนานแล้วก็ตาม

ลูเอียงคอ "ไม่ใช่ เสียงฟ้าผ่า"

ผมไม่เข้าใจว่ามันจะเป็นไปได้ยังไง ตอนที่เราเดินเข้ามาในอุโมงค์
ที่นิวเจอร์ซีย์ยังไม่มีความว่าฝนจะตกเลย ผมไม่ค่อยชอบไอเดียที่จะมี

พายุฝนฟ้าคะนองตกใกล้กับตึกเอ็มไพร์สเตต...ทางเข้าเขาโอลิมปัส
บ้านแห่งซุส หรือที่รู้จักในนามของพ่อสายฟ้าตัวอ้วน

แต่เมื่อก็งงหน้าต่อไปโดยไม่ไขว้เขว

ในที่สุดอุโมงค์ที่เราเดินอยู่ก็มาจบลงที่บ้านโดเหล็ก ข้างบนบันไดนั้น
เป็นฝาท่อเปิดได้ แสงไฟและน้ำเส็ดลวดลงมาจากรอบๆ ฝาอย่างกับเป็น
น้ำตาจันทร์เสี้ยว

"จำได้ว่าฝาท่ออันนี้เปิดไปสู่ด้านในตรอกแห่งหนึ่ง" เม็กประกาศขึ้น
"ไม่มีกล้องวงจรปิด อย่างน้อยรอบที่แล้วที่ฉันมาตรงนี้ก็ยังมีนะ"

ลูส่งเสียงในคอราวกับจะบอกว่าเก่งมาก หรือไม่ก็งานนี้ช่วยกันแน่
กอลผู้ นั้นเดินขึ้นไปก่อน ไม่ก็อดใจต่อมาเราทั้งสามคนก็ขึ้นมาเย็น
ในตรอกระหว่างอาคารห้องชุดสองอาคารท่ามกลางพายุห่าใหญ่ สายฟ้า
ฟาดจั่วอยู่เบื้องบน สาดแสงทองบนหมู่เมฆสีคล้ำเป็นระยະๆ ฝนซัดแรง
เหมือนเข็มทิ่มหน้าทิ่มตาไปหมด

พายุแบบนี้มาจากไหนกัน นี่เป็นของขวัญต้อนรับกลับบ้าน
จากพ่อของมรีเปลา หรือว่าเป็นคำเตือนกันแน่ หรือนี่อาจเป็นพายุ
หน้าร้อนปกติธรรมดาก็ได้ น่าเศร้า ช่วงชีวิตที่ผมได้อยู่ในฐานะของ
เลสเตอร์สอนผมว่าเหตุผลฟ้าอากาศในโลกนี้ไม่ได้เกี่ยวกับผมไปเสีย
ทุกครั้ง

พายุซัดแรงจนหน้าต่างของอาคารทั้งสองข้างตรอกนี้สะเทือนไปหมด
ดูจากอิฐเหลืองที่ก่อเป็นตัวอาคารผมก็เดาว่าเราคงอยู่ที่ไหนสักแห่งในแถว
อ็อปเพอร์อีสต์ไซด์ ต่อให้มันจะไกลจากสถานีเพนน์จนไม่น่าจะเดินไปได้
ก็ตาม ที่ปลายอีกด้านหนึ่งของตรอกมีรถแท็กซี่แล่นไปตามถนน รถเยอะ
มากทีเดียว ถนนพาร์กเอเวนิว? หรือถนนเล็กซิงตัน?

ผมยกมือขึ้นกอดอก ฟันกระทบกันก็ก๊ว น้ำฝนเริ่มซังอยู่ในกระบอก

ลูกศรจนสายสะพายที่พาดบ่าอยู่หนักขึ้นทุกที ผมหันไปทางลูกกับแม็ก "เธอสองคนคงไม่มีของวิเศษอะไรที่จะหยุดผมได้สินะ"

แต่ลูกก็หยิบสิ่งที่ผมดูแล้วเหมือนเป็นกระบอกตำรวจขึ้นมาจากเข็มขัด ที่ห้อยอาวุธไว้เต็มไปหมด เธอกดปุ่มข้างๆ จนกระทั่งกระบอกนั้นกางออกเป็นร่ม แนนอนละ ร่มคันนั้นใหญ่พอแค้กันฝนให้ลูกกับแม็กได้เท่านั้น

ผมถอนใจ "ฉันชุดหลุมดักตัวเองเลยสินะ"

"ใช่เลย" แม็กเห็นด้วย

ผมยกเข็ขึ้นมาบังหัวซึ่งนั่นก็มีประสิทธิภาพการกันฝนไม่ให้โดนหน้า ได้ตั้งร้อยละ 0.003 เสื้อผ้าของผมเปียกแฉะติดตัวไปหมด หัวใจของผมเดี๋ยวก็เต้นช้าลงเดี๋ยวก็เร่งเร็วขึ้นอย่างกับตัดสินใจไม่ได้ว่าจะเหนื่อยจนไม่ไหวหรือจะกลัวจนตื่นตื่นไปหมด

"แล้วเอาไงกันต่อ" ผมถาม

"เราหาที่ตั้งตัวก่อน" ลูกตอบ

ผมมองถึงขยะที่อยู่ใกล้เราที่สุด "ทั้งที่เนโรคุมอสังหาริมทรัพย์ทั่วแมนฮัตตันขนาดนี้ เธอไม่มีฐานลับที่เราจะใช้ได้สักทีเลยเหรอ"

เสียงหัวเราะของลูเป็นสิ่งที่นับได้ว่าแห้งผากในตรอกนั้น "บอกแล้วไง เนโรจับตาตุ๊กต่องวงจรปิดของรัฐทั้งหมดในนิวยอร์กได้ คุณคิดว่าเขาจะจับตาตุ๊กตักของตัวเองอย่างใกล้ชิดแค้ไหนล่ะ อยากรจะเสี่ยงเหรอ"

ผมละเกียดนักที่เธอพูดดีมีเหตุผล

ผมอยากไว้อใจลูกเซลวานะ เพราะว่าแม็กไว้อใจเธอ ผมรู้ดีว่าลูช่วยพวกเรามาจากบนรถไฟ อีกอย่างบรรคสุดท้ายในคำพยากรณ์จากแอมพิสเบนาก็ลิ่งอยู่ในหัวผม *อาศัยคนของเนโร นับแต่บัดนี้ ทุกชีวิตล้วนต้องฝากฝัง*

นั่นอาจจะพูดถึงลูก็ได้ ซึ่งแปลว่าเราอาจจะไว้วางใจเธอได้

แต่คิดอีกทีลูก็ฆ่าแอมพิสเบนาคอนนั้นไป ใครจะรู้ ถ้าเขามีชีวิตต่ออีกสองสามนาที่เขาก็คงพูดกลอนเปล่าออกมาอีกวรรค...ไม่ใช่ลู ไม่ใช่ลูอย่าได้ไว้วางใจนางกอล

"งั้นถ้าเธออยู่ข้างเรา" ผมพูดขึ้น "ทำไมตอนอยู่บนรถไฟต้องสร้างภาพแบบนั้น ทำไมต้องฆ่าแอมพิสเบนาคอน ทำไมต้องเล่นละครตอนที่พาเราไปเข้าห้องน้ำ"

ลูคราง "ก่อนอื่น ฉันอยู่ข้างเม็ก ฉันไม่ได้สนคุณเท่าไหร่นัก"

เม็กยิ้มกริ่ม "นั่นก็มีประเด็น"

"ส่วนเรื่องของอสุรกายตนนั้น..." ลูยกไหล่ "มันเป็นอสุรกายไม่ใช่ก็เร็วมันก็จะไปเกิดใหม่ในทาร์ทาร์ส ไม่ได้เสียหายอะไรขนาดนั้น"

ผมว่าภรรยาของคุณอาจจะไม่เห็นด้วยนะ แต่คิดไปคิดมา เมื่อไม่นานมานี้ผมยังมองมนุษย์กึ่งเทพในแบบเดียวกับที่ลูมองแอมพิสเบนาคอนอยู่เลย

"ส่วนเรื่องเล่นละคร" เธอพูด "ถ้าฉันหักหลังเพื่อนทหารตรงๆ ก็เสี่ยงที่คุณสองคนจะโดนฆ่า หรือฉันจะโดนฆ่า หรือลูกน้องคนใดคนหนึ่งไปรายงานเรื่องให้เนโรรู้ ฉันจะโดนแฉว่าเป็นคนทรยศ"

"แต่พวกนั้นรอดไปได้หมดเลย" ผมค้าน "ทุกคนจะกลับไปรายงานเนโรและ...อ้อ พวกนั้นจะบอกเนโรว่า..."

"ว่าจังหวะสุดท้ายที่พวกนั้นเห็นฉัน" ลูต่อ "ฉันกำลังสู้เป็นบ้าเป็นหลังพยายามกันไม่ให้พวกคุณหนีไปได้"

เม็กปลี๊กตัวออกมาจากข้างตัวลู ดวงตาของเธอเบิกกว้าง "แต่ถ้าฉันเนโรก็จะคิดว่าเธอตายไปแล้วนะสิ! เธออยู่กับเราต่อได้!"

ลูยิ้มเหงาๆ เศร้าพองามๆ ให้เธอ "ไม่ใช่ ตันกล้าน้อย อีกไม่ช้า

ฉันจะต้องกลับไปแล้ว ถ้าเราโชคดี เนโรจะเชื่อว่าฉันยังอยู่ข้างเขา"

"แต่ทำไมกัน" เม็กถาม "เธอกลับไปไม่ได้นะ!"

"นี่เป็นทางเดียว" ลูตอบ "ฉันต้องดูแลไม่ให้เธอโดนจับตอนกลับเข้ามาในเมือง ที่นี่...ฉันต้องการเวลาที่จะอธิบายสถานการณ์ให้พวกเขาฟัง...แผนที่เนโรวางเอาไว้"

ผมไม่ชอบความลึกลับในน้ำเสียงของเธอเลย "ไม่ว่าเนโรจะวางแผนอะไรไว้ นั่นทำให้ลูหัวน้ใจอย่างมาก"

"อีกอย่าง" เธอพูดต่อ "ถ้าพวกเขามีโอกาสแม้แต่หน่วยิดที่จะเอาชนะเขาได้ เธอก็ต้องมีคนในคอยช่วย เราจำเป็นต้องให้เนโรคิดว่าฉันพยายามสู้กับเธอ แพ้ แล้วก็หลู่ทางตกลับไปหาเขา"

"แต่..." สมอของผมเหมือนฟองน้ำชุ่มๆ ที่รับข้อมูลไว้มากเกินไป "ช่างเถอะ เอาไว้ค่อยอธิบายตอนไปถึงที่แห่งๆ ก่อน ว่าแต่ว่า..."

"ฉันมีไอเดีย" เม็กพูด

เธอล่องไปยังมุมหนึ่งของตรอก ลูกับผมก็เดินเปี่ยกๆ ตามไป ป้ายตรงมุมถนนที่ใกล้กับเราที่สุดทำให้รู้ว่าเราอยู่ที่แยกถนนเล็กซึ่งตันติดกับถนนสายเจ็ดสิบห้า

เม็กยิ้ม "เห็นนั่นมั๊ย"

"เห็นอะไร" ผมถาม "เธอกำลังจะบอก..."

แต่จู่ๆ ความหมายที่เธออยากบอกก็พุ่งเข้ามาในหัวผมเหมือนตุ้รถห้ามใช้เสียงของแอมแทร็ก "โอ๊ย ไม่นะ" ผมตอบ "ไม่ได้ พวกเขาช่วยเรามากพอแล้ว ฉันจะ*ไม่ยอม*ให้พวกเขาเจออันตรายมากกว่านี้ โดยเฉพาะเมื่อเนโรกำลังตามล่าเราอยู่"

"แต่รอบที่แล้วนายยังโอเคมากๆ ที่จะ..."

"เม็ก! ไม่เอา!"

ลูมอกกลับไปกลับมาระหว่างเราสองคน "นี่พูดเรื่องอะไรกันอยู่"

ผมอยากเอาหัวมุดเบิ้ลแล้วกรี๊ด เมื่อหกเดือนก่อนผมไม่มีความลึงเลที่จะไปหาเพื่อนเก่าที่มีบ้านอยู่ห่างจากตรงนี้แค่ไม่กี่ช่วงถนน แต่ตอนนี้... หลังจากทุกแห่งที่ให้ความช่วยเหลือผมต้องเจอกับเรื่องเดือดร้อนและเรื่องเจ็บปวดหัวใจมากมาย...ไม่ได้ ผมทำแบบนี้สักครั้งไม่ได้แล้ว

"เอางี้เป็นไง" ผมเลือกหยิบศรแห่งโดโดนาออกมาจากกระบอก "เราถามสหายนักพยากรณ์ของฉันทันก่อน มันต้องมีไอเดียที่ดีกว่านี้แน่ๆ อาจจะมีดีลโรงแรมด่วนราคางามๆ มาบอกเราก็ได้!"

ผมใช้นิ้วอันสั้นแทงยศรขึ้นมา "โอ ท่านศรแห่งโดโดนาผู้ยิ่งใหญ่..."

"นี่เขาคุยกับลูกศรนั้นหรือ" ลูถามเม็ก

"เขาคุยกับวัตถุไร้ชีวิตอยู่เรื่อย" เม็กบอกเธอ "ปล่อยเขาไปก่อน"

"เราต้องการคำแนะนำ!" ผมพูดพลางอดกลั้นความอยากเตะตัดขาเม็ก "เราจะไปหาที่ปักพิงได้ที่ใด"

เสียงของศรดังขึ้นในหัวผม [เจ้าเรียกข้าว่าสหายนะ] น้ำเสียงมันฟังดูพอใจมากเลยทีเดียว

"เออ ใช่" ผมยกนิ้วโป้งให้กับเพื่อนทั้งสอง "เราต้องการที่ซ่อนเพื่อพักและตั้งหลักใหม่ อยากรู้ได้ที่ที่ไม่ไกลและพ้นจากกล้องวงจรปิดของเนโอะโรอย่างนั้น"

[อะไรอย่างนั้นของจักรพรรดิช่างน่าเกรงขาม] เจ้าศรเห็นด้วย [แต่เจ้ารู้คำตอบของคำถามนั้นอยู่แล้ว เลสเตอร์ เจ้าควรจึกหาที่ซึ่งมีน้ำจิ้มเจ็ดรส]

พูดแค่นั้นแล้วศรก็เงียบไป

ผมส่งเสียงครางเป็นภาษาคนเศร้า ความหมายของศรนั้นชัดเจน โอ๊ย หากจะได้น้ำจิ้มเจ็ดรสแสนอร่อยของเจ้าของบ้านหลังนั้นอีกครั้ง!

โอ๊ย หากจะได้พักในห้องชุดแสนสบายแห่งนั้น! แต่มันไม่ถูกต้อง ผม
ไม่สามารถ...

"มันตอบว่าไง" เม็กถาม

ผมพยายามคิดหาทางเลือกอื่น แต่มันก็เหนื่อยจนไม่สามารถโกหก
ได้แล้ว

"ก็ได้" ผมตอบ "เราจะไปบ้านเพอร์ซี่ แจ็กสัน"

4

*ยัยหนูน่ารักเกิน
ขอลย อย่าน่ารักขึ้นอีก
โวย ใจจะละลาย*

"สวัสดิ์ครับ คุณนายแจ็กสัน เพอร์รี่อยู่บ้านรีเปล่า"

ผมยืนสั้นเปี้ยกซกน้ำหยดตั้งอยู่บนพรมหน้าประตูบ้านเธอโดยที่มีเพื่อนซึ่งก็เปี้ยกม่อล่อม่อแลกไม่แพ้กันสองคนยืนอยู่ด้านหลัง

แซลลี่ แจ็กสันยืนนิ่งอยู่หน้าประตูไปชั่วอึดใจพร้อมรอยยิ้มที่ฉาบไว้บนใบหน้าอย่างกับเธอนึกว่าจะมีคนมาส่งดอกไม้หรือคุกกี้ให้ แล้วเราก็ไม่ใช่เด็กส่งของทั้งสองอย่าง

ผมสั้นี้ตาลอ่อนของเธอมีเส้นผมสีเทาแซมอยู่มากกว่าเมื่อหกเดือนที่แล้ว เธอสวมกางเกงยีนขาดเป็นริ้ว เสื้อสีเขียวหลวมๆ และมีซอสแอปเปิ้ลเปื้อนหยดแหมะอยู่เหนือเท้าซ้ายเปล่านั้น ไม่ได้ใส่รองเท้า ตอนนั้นเธอไม่ได้ตั้งครรรจ์แล้ว นั่นอาจเป็นสาเหตุที่มีเสียงเด็กทารกหัวเราะคิกคักอยู่ในห้องของเธอ

ความประหลาดใจของเธอผ่านไปในเวลาอันรวดเร็ว ในเมื่อเธอเลี้ยงมนุษย์กึ่งเทพมาจนโตทั้งคน เธอก็ต้องมีประสบการณ์กับเรื่องไม่คาดคิดมาเยอะโดยไม่ต้องสงสัย "อะพอลโล! เม็ก! กับ..." เธอมองเจ้าหน้าที่รถไฟ

ร่างยักษ์ที่ไว้ผมทรงโมฮอว์ก แถมยังลักทั้งตัวตั้งแต่หัวจรดเท้า "สวรรค์นี้จะนำสงสารจริง เข้ามาขีดเนื้อขีดตัวให้แห้งกันก่อน"

ห้องนั่งเล่นของบ้านแจ็กสันยังอบอุ่นแสนสบายเหมือนที่ผมจำได้ กลิ่นซีสมอสซาเรลล่าอบกับมะเขือเทศไซยออกมาจากในครัว เพลงแจ๊ซดังออกมาจากเครื่องเล่นแผ่นเสียงแบบโบราณ...โห! วินตัน มาร์ซาลิส! มีโซฟานั่งสบายรอให้เราหย่อนกันแต่ละลงไปตั้งอยู่หลายตัว ผมกวาดตามองหาเพอร์ซีย์ แจ็กสันไปทั่วห้องแต่ก็เจอแค่ชายวัยกลางคนผมสีดำ แชมเทา สวมกางเกงทหารสีกาก็ยิบๆ มือสวมถุงมือจับของร้อนและสวมเสื้อเชิ้ตสีชมพูคลุมด้วยผ้ากันเปื้อนสีเหลืองสดที่มีซอสมะเขือเทศเปื้อนเต็มไปหมด เขาอุ้มเด็กน้อยที่กำลังหัวเราะคิกคักแล้วโยกขึ้นๆ ลงๆ อยู่บนสะโพก ชุดสีเหลืองของเด็กก็สีเข้ากับผ้ากันเปื้อนของชายผู้นั้น อย่างเหมาะเจาะจนผมอดคิดไม่ได้ว่าเขาขึ้นมาพร้อมกันเป็นเซตรีเปล่า

ผมว่าภาพของพ่อครัวกับลูกน้อยน่าจะเป็นฉากที่อบอุ่นหัวใจและน่ารักสุดๆ แต่น่าเสียดายที่ผมโตมากับเรื่องเล่าชาวไททันและเหล่าเทพที่จับลูกตัวเองมาอย่างหรือกินกัน เพราะงั้นผมเลยไม่ได้หลงไหลเท่าที่ควรจะเป็น

"มีผู้ชายคนหนึ่งอยู่ในบ้านคุณนะ" ผมบอกกับคุณนายแจ็กสัน
 แซลลี่หัวเราะ "นี่พอล สามีฉันคะ ขอตัวเดี๋ยวนะ เดี่ยวกลับมา"
 เธอพุ่งตัวเข้าไปในห้องน้ำ

"หวัดดี!" พอลยิ้มให้เรา "นี่เอสเทล"

เอสเทลยังหัวเราะคิกคักไม่หยุดพร้อมกับปล่อยน้ำลายยืดอย่างกับชื่อของเธอเป็นคำที่ตลกที่สุดในจักรวาล เธอได้ดวงตาสีเขียวน้ำทะเลมาเหมือนกับเพอร์ซีย์ และเห็นๆ อยู่ว่าได้รับความอารมณ์ดีมาจากคุณแม่ด้วย แถมเธอยังมีผมสีดำแชมเทาแบบเดียวกับพอลซึ่งผมไม่เคยเห็นเด็กทารก

คนไหนมีผมแบบนี้มาก่อน สงสัยเธอจะต้องเป็นทารกผมสีดอกเลา
คนแรกของโลกแน่ๆ แต่โดยรวมแล้วก็ดูเหมือนเอสเทลได้มรดกพันธุกรรม
ที่ดีมานะนะ

"สวีสวี" ผมไม่แน่ใจว่าต้องพูดกับพอล เอสเทล หรืออะไรก็ตาม
ที่บออยู่ในครัวซึ่งส่งกลิ่นหอมน่าอร่อยมากอย่างไรดี "เออ ผมไม่อยาก
หยาบคายนะ แต่เราหวังว่าจะขอ...อ้าว ขอขอบคุณครับ คุณนายแจ็กสัน"

แชลลีโผล่ออกมาจากห้องน้ำแล้วและกำลังวุ่นกับการเอาผ้าเช็ดตัว
สีฟ้าน้ำทะเลมาห่อตัวเม็ก ลู และผม

"เราหวังว่าจะได้เจอเพอร์ซี" ผมพูดต่อจนจบ

เอสเทลส่งเสียงหัวเราะด้วยความดีใจ เหมือนเธอจะชอบชื่อเพอร์ซีนี่นะ

"ฉันก็อยากเจอเขาเหมือนกัน" แชลลีตอบ "แต่เขากำลังมุ่งหน้าไป
ชายฝั่งตะวันตก ไปกับแอนนาเบธ เพิ่งออกไปเมื่อไม่กี่วันก่อน"

เธอขึ้นไปยังภาพใส่กรอบบนโต๊ะที่ใกล้ที่สุด ในภาพนั้นเพอร์ซี
เพื่อนเก่าของผมกับแอนนาเบธนั่งเคียงข้างกันอยู่ในรถพรีอูสบูโรทั้งของ
ครอบครัวแจ็กสัน ทั้งคู่อ้อมออกมาจากหน้าต่างฝั่งคนขับ ที่เบาะหลังมี
โกโรเวอร์ อันเดอร์วูดเพื่อนแซเทอริที่เราทั้งคู่รู้จักดีทำน้ำทะเลขึ้นเข้ากล่อง
ด้วย เขาทำตาเหล่ แลบลิ้นออกมาจุกข้างปาก มือทำสัญลักษณ์ชูสองนิ้ว
เพื่อสันติภาพ แอนนาเบธโถมตัวเข้ามาหาเพอร์ซี โอบแขนรอบคอเขาไว้
เหมือนกำลังจะจูบเขาหรือไม่ก็นั่งกำลังจะรัดคอเขาตาย ส่วนเพอร์ซีเองก็
นั่งยกนิ้วโป้งให้กล่องอยู่หลังพวงมาลัย เหมือนเขาจะบอกผมตรงๆเลยว่า
พวกเราไปละนะ! ขอให้คุณสนุกกับการผจญภัยหรืออะไรก็ตามแต่ละกัน!

"เขาเรียนจบมัธยมแล้ว" เม็กพูดอย่างกับเธอเพิ่งเห็นปาฏิหาริย์
อะไรสักอย่าง

"ใช่มีัยละ" แชลลีตอบ "เราตัดเค้กฉลองกันเลยด้วย" เธอขึ้นไปยัง

ภาพอีกภาพที่เพอร์ซีย์ถ่ายกับแชลลี ทั้งคู่อุ้มกว้างขณะชูเค้กสีฟ้าสดใส ที่เคลือบน้ำตาลสีฟ้าเข้มและเขียนว่า 'ยินดีด้วยนะ เพอร์ซีย์จบการศึกษแล้ว!' ผมไม่ได้ถามว่าทำไมถึงสะกดคำว่า*ศิษย์*ผิด ภาวะดิสเล็กเซียเป็นเรื่องที่พบได้บ่อยมากในครอบครัวมนุษย์กึ่งเทพทั้งหลาย

"เท่ากับ..." ผมกลืนน้ำลายดังเอือก "เขาไม่ได้อยู่ที่นี้"

ที่จริงการพูดออกมาดังๆ เป็นเรื่องไร้สาระมาก แต่ส่วนที่ดื้อด้านในใจผมยังยืนยันว่าเพอร์ซีย์ แจ็กสัน*ต้อง*อยู่ที่ไหนสักแห่งแถวนี้ รอจังหวะที่จะทำภารกิจอันตรายให้ผม นั่นมันงานของเขานะ!

ไม่ใช่สิ นั่นเป็นวิถีคิดของอะพอลโลคนเก่า อะพอลโลคนที่ผมยังเป็นอยู่ในครั้งสุดท้ายที่มาเยือนในห้องนี้ เพอร์ซีย์มีสิทธิ์ใช้ชีวิตของเขาเอง และเขาก็พยายามใช้ชีวิตอยู่ และ...โอ๊ย ความจริงช่างเจ็บปวด! ผมไม่ได้สำคัญอะไรในชีวิตของเขาเลย

"ผมดีใจกับเขานะ" ผมตอบ "แอนนาเบ็ธด้วย..."

แล้วผมก็เพิ่งนึกได้ว่าพวกเขาอาจไม่ได้ติดต่อสื่อสารกับใครเลย ตั้งแต่ออกจากนิวยอร์ก โทรศัพท์มือถือดึงดูดความสนใจจากพวกอสูรกายเกินกว่าที่มนุษย์กึ่งเทพจะใช้กันโดยเฉพาะเวลาขับรถเที่ยวยาวๆ แบบนี้ การสื่อสารโดยใช้เวทมนตร์เพิ่งค่อยๆ กลับมาใช้ได้หลังจากที่เราปลดปล่อยฮาร์โปครีตีส เทพแห่งความเจ็บปวดออกมา แต่มันก็ยั้งติดๆ ดับๆ อยู่ เพอร์ซีย์กับแอนนาเบ็ธอาจไม่รู้เรื่องโศกนาฏกรรมที่พวกเราเจอมาจากฝั่งตะวันตกของอเมริกา...ที่ค่ายจูปีเตอร์และที่ซานตาบาร์บาราที่ก่อนหน้านี้

"โอ๊ย ตาย" ผมพิมพ์กำกับตัวเอง "นั่นแปลว่าเขาไม่ได้ข่าว..."

เมื่อกะแอมออกมาดังๆ เธอจ้องหน้าผมเหม็งให้*หุบปาก*

จริงด้วย การบอกข่าวการตายของเจสัน เกรซให้แชลลีกับพอลล ต้องรับรู้คงจะโหดร้ายเกินไป โดยเฉพาะเมื่อเพอร์ซีย์กับแอนนาเบ็ธกำลัง

มุ่งหน้าสู่แคลิฟอร์เนีย และแซลลีก็คงจะกำลังเป็นห่วงพวกเขาอยู่แล้ว

"ไม่ได้ข่าวอะไรกัน" แซลลีถาม

ผมกลืนน้ำลายลงคออันแห้งผาก "ว่าเราจะกลับมาที่นิวยอร์ก แต่ไม่เป็นไร เราก็แค่จะ..."

"คุณจีจะกินพอแล้ว" ลูซัดจังหวะ "เรากำลังตกอยู่ในอันตรายร้ายแรงมาก มนุษย์ธรรมดาพวกนี้ช่วยเราไม่ได้ เราต้องไปกันแล้ว"

น้ำเสียงของลูไม่ได้เหยียดอะไรหรอกนะ แต่เป็นเสียงแบบรำคาญ และอาจจะเป็นห่วงเจ้าบ้านนิดหน่อย ถ้าเนโรตามรอยเรามาถึงห้องชุดนี้ได้ เขาจะไม่มีทางไว้ชีวิตครอบครัวของเพอร์ซี่แน่แค่เพราะพวกเขาไม่ใช่มนุษย์กึ่งเทพหรอก

แต่ในขณะที่เดียวกันศรแห่งโดโดนาก็บอกให้เราไปที่นี้ มันต้องมีเหตุผลอะไรสักอย่าง ผมหวังว่าเหตุผลนั้นจะเกี่ยวข้องกับอาหารที่พอลกำลังทำอยู่

แซลลีเพ่งมองเพื่อนร่างใหญ่รอยสักพร้อยของเรา เธอไม่ได้มีสีหน้าไม่พอใจอะไร แค่มองเหมือนกำลังวัดสัดส่วนของลูและคิดอยู่ว่ามีเสื้อผ้าขนาดใหญ่ออกให้ผู้นั้นใส่ได้หรือเปล่า "แต่พวกคุณจะไปทั้งที่ยังเปียกชกแบบนี้ไม่ได้นะ อย่างน้อยให้ฉันหาอะไรแห้งๆ ให้ใส่กันก่อนดีกว่า แล้วก็กินอะไรสักหน่อยถ้าพวกคุณหิว"

"กินอะ ขอขอบคุณ" เม็กพูด "หนูรักคุณ"

เอสเทลละเปิดเสียงหัวเราะคิกคักเป็นชุดอีกครั้ง ดูเหมือนเธอเพิ่งค้นพบว่านิ้วของพ่อกระดิกตุ๊กตุ๊กได้ แล้วเธอก็คิดว่านั่นมันตลกสุดๆ ไปเลย

แซลลีหันไปยิ้มให้ลูกตัวเองก่อนจะหันรอยยิ้มกลับมาที่เม็ก "ฉันก็รักหนูจ้ะ เรายินดีต้อนรับเพื่อนของเพอร์ซี่เสมอ"

"ฉันไม่รู้เลยว่านายเพอร์ซีย์นี่เป็นใคร" ลูค่าน

"เรายินดีต้อนรับทุกคนที่ต้องการความช่วยเหลือเสมอ" แซลลี่แก้
"เชื่อเถอะ เราก็เคยตกอยู่ในอันตรายมาก่อน แต่เราก็ผ่านมาได้ ไช้มัยพอล"

"ใช่" เขาตอบโดยไม่ลังเล "มีอาหารให้กินเยอะแยะ เพอร์ซีย์น่าจะมี
เสื้อผ้าที่พอดีกับตัว...เอ่อ อะพอลโลไช้มัย"

ผมพยักหน้าอย่างเจ็บปวด ผมรู้ว่าเสื้อผ้าของเพอร์ซีย์จะพอดีกับ
รูปร่างของผมเพราะเมื่อหกเดือนก่อนผมก็ออกไปจากที่นี่โดยใส่เสื้อผ้า
มือสองของเขาเหมือนกัน "ขอบคุณมาก พอล"

ลูส่งเสียงในคอ "ฉันว่า...ที่ได้กลิ่นอยู่คือลาซานญาวีเปลา"

พอลยิ้มกว้าง "สูตรเฉพาะของตระกูลโบลฟิสเลย"

"อืม ฉันฉันว่าเราก็อยู่ต่อได้แป๊บหนึ่ง" ลูตัดสินใจ

เรื่องมหัศจรรย์เกิดขึ้นได้เสมอ กอลผู้นั้นกับผมมีความเห็นตรงกัน
ได้ด้วยแะะ

"อ้า ลองตัวนี้สิ" พอลโยนเสื้อยืดสีซีดกับกางเกงยีนขาดๆ ของ
เพอร์ซีย์มาให้ผมใส่

ผมไม่บ่นหรอก อย่างน้อยเสื้อผ้าพวกนั้นก็สะอาด อุ่น แห้ง และ
หลังจากเดินลากเท้าในอุโมงค์ใต้ดินของแมนฮัตตันมาครึ่งเกะ ชุดเก่า
ของผมก็เหม็นเสียนผมว่าคงต้องเอาใส่ถุงขยะอันตรายแล้วเอาไปเผาเสีย

ผมทรุดตัวลงนั่งบนเตียงของเพอร์ซีย์ข้างกับเอสเทลที่นอนหงาย
จ้องโดนัทพลาสติกสีฟ้าอย่างฉงนฉงาย

ผมยกมือขึ้นลูบตัวหนังสือจางๆ บนเสื้อยืด "ที่มว่ายนน้ำเอเอชเอส"

"เอเอชเอสย่อมาจากอะไรครับ"

พอลย่นจมูก "โรงเรียนมัธยมทางเลือกนะ เป็นที่เดียวที่ยอมรับ

เพอร์ซีเข้าเรียนช่วงมัธยมปีสุดท้ายหลังจาก...นั่นแหละ"

ผมจำได้ เพอร์ซีหายตัวไปตลอดช่วงปีเพราะเฮร่าเข้ามาวุ่นวายกับชีวิตเขาด้วยการสาปให้หายตัวข้ามประเทศ แถมยังทำให้เขาเสียความทรงจำอีกต่างหาก แต่เพราะนางอยากรู้ให้ค่ายมนุษย์ถึงเทพของทั้งฝั่งกรีกและโรมันมารวมตัวกันเพื่อทำสงครามกับไกอา แม่เลี้ยงผมชอบชักนำไปให้ใครๆ มารู้จักกันนักแหละ

"คุณไม่พอใจกับสถานการณ์ที่โรงเรียนนั้นเหรอ" ผมถาม

พอลยกไหล่ เขาทำสีหน้าไม่ค่อยสบายใจอย่างกับการพูดเรื่องอะไรก็ตามในแง่ลบจะขัดกับนิสัยของเขา

เอสเทลยิ้มนำลาลายืดให้ผม "ก๊ะ?" ผมเดาว่านี่แปลว่า*เชื่อมั๊ยล่ะว่าเราโชคดีแค่ไหนที่ตอนนี้เรายังมีชีวิตกันอยู่*

พอลนั่งอยู่ข้างลูกและวางมือลงบนผมบางๆ ของเธออย่างอ่อนโยน

"ผมเป็นครูสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนมัธยมอีกแห่งหนึ่ง" เขาตอบ "เอเชซเอสก็...ไม่ได้ดีนักนะ สำหรับเด็กที่มีความลำบากในการเรียนรู้หรือเป็นกลุ่มเสี่ยง เราจำเป็นต้องมีโรงเรียนที่ปลอดภัยพร้อมกับหอพักดีๆ และต้องมีการสนับสนุนชั้นเยี่ยม เราต้องทำความเข้าใจว่านักเรียนแต่ละคนมีความเป็นตัวของตัวเองแตกต่างกันไป ขณะที่โรงเรียนมัธยมทางเลือกทำเหมือนคอกกรวมที่มีไว้กักตัวเด็กทุกคนที่เข้ากับระบบไม่ได้ เพอร์ซีต้องผ่านอะไรมาเยอะมาก...ผมเป็นห่วงเขามากเลย แต่เขาก็พยายามแก้ไขสถานการณ์ให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ เขาอยากจะได้ไปประกาศจบมัธยมมากจริงๆ ผมภูมิใจในตัวเขามาก"

เอสเทลส่งเสียงอู้อ้อและนั่นทำให้รอยตีนกาปรากฏขึ้นที่หางตาของพอลตอนเขายิ้ม เขาแตะจมูกลูกเบาๆ "ปู้ง"

ทารกคนนั้นอิงไปเสี่ยววินาทีก่อนจะระเบิดหัวเราะด้วยความ

สนุกสนานจนผมกลัวว่าเธอจะสำลักน้ำลายตัวเอง

ผมพบว่าตัวเองนั่งมองพอลกับเอสเทลด้วยความทึ่ง พวกเขา ดูเหมือนเป็นสิ่งมหัศจรรย์ยิ่งกว่าการที่เพอร์ซีย์เรียนจบมัธยมจนได้เสียอีก พอลดูเหมือนสามีที่ใส่ใจภรรยา เป็นพ่อที่รักลูก และเป็นพ่อเลี้ยงใจดี จากประสบการณ์ของผมเองนั่น สิ่งมีชีวิตแบบนี้หายากยิ่งกว่ายูนิคอร์นเผือก หรือกริฟฟินสามปีกเสียอีก

ส่วนยัยหนูเอสเทล ความเป็นเด็กดีและความรู้สึกอยากรู้ อยากเห็น อย่างไร้เดียงสาของเธอนั้นสูงเสียดจนเรียกว่าเป็นระดับของพลังพิเศษเหนือธรรมชาติ ถ้าเด็กคนนี้โตขึ้นมาเป็นคนที่ช่างสังเกตและมีเสน่ห์เท่าที่เป็นเหมือนในสภาพอากาศแบบนี้ เธอต้องได้ครองโลกแน่ ผมตัดสินใจว่าจะไม่เล่าเรื่องเธอให้ซุสฟังเด็ดขาด

"พอล..." ผมเริ่มประโยค "คุณไม่กลัวที่ให้เราอยู่ในบ้านนี้ต่อหรือ เราอาจทำให้ครอบครัวคุณตกอยู่ในอันตราย"

มุมปากของเขาเกร็งขึ้นเล็กน้อย "ผมก็อยู่ในศึกแมนฮัตตันด้วยนะ ได้ฟังเรื่องเลวร้ายที่แชลลีต้องเจอ ผู้กับพวกมิโนทอร์ โดนจับไปขังที่โลกใต้พิภพ และยังพบการผจญภัยของเพอร์ซีย์นั่นนะ..." เขาสายตาระระน้อยๆ เป็นเชิงนับถือ "เพอร์ซีย์พาตัวเองเข้าไปเสี่ยงอันตรายตั้งหลายครั้ง เพื่อพวกเรา เพื่อเพื่อนๆ ของเขา เพื่อโลกนี้ เพราะฉะนั้นถ้าถามว่าผมจะเสี่ยงให้ที่ปักเพื่อให้คุณได้หยุดหายใจหายคอ หาเสื้อผ้าสะอาดๆ ให้คุณใส่ และหาอาหารร้อนๆ ให้คุณกินสักมื้อได้ไหม... ได้สิ ผมจะไม่ช่วยได้อย่างไร"

"คุณเป็นคนดีมาก พอล โบลฟิส"

เขาเอียงศีรษะอย่างกับสงสัยว่าคนเราจะพยายามเป็นคนแบบอื่นไปได้อย่างไรกัน "งั้นผมจะปล่อยให้คุณล้างเนื้อล้างตัวแล้วแต่งตัวซะนะ เราไม่อยากให้มือค้ำไหมดูไม่สะอาด ไซม์ยัยเอสเทล"

เด็กคนนั้นหัวเราะ่วนอีกครั้งตอนที่พ่ออุ้มตัวเธอออกไปจากห้อง
 ผมอาบน้ำอยู่นานจนหน้าใจทีเดียว อยากรัดสีฉวีวรรณตัวเอง
 ให้สะอาดนั้นก็ใช่แหละ แต่เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการขบหน้าผากเข้ากับ
 ผนักกระเบื้องแล้วร้องไห้สะอึกสะอื้นตัวลั่นสะท้านจนกระทั่งรู้สึกดีขึ้นพอ
 ที่จะไหลหน้าออกไปเจอผู้คนได้อีกครั้งมากกว่า

ไอน้ำใจไมตรีของคนนี้มันยังงักงันนะ ตั้งแต่ผมใช้ชีวิตเป็นเลสเดอรั
 พาพาโดพูลอสมา ผมต้องยืนหยัดรับฟังคำก่นด่าแสนเลวร้ายและความ
 รุนแรงเกือบเอาชีวิตไม่รอดแทบจะตลอดเวลา แต่แต่ใครมีน้ำใจกับผม
 หน่อยนั้นก็เหมือนการเตะฝ่าหมากเข้ากลางใจจนใจสลายกลายเป็น
 ก้อนอารมณ์ละๆ ที่พร้อมแตกโพละได้ทุกเมื่อ

ให้ตายสิ พอลกับแซลลี่ กับลูกน่ารักของพวกคุณด้วย!

ผมจะตอบแทนการที่พวกเขาให้ที่พิทพิงชั่วคราวกับเราอย่างไงดี ผม
 รู้สึกเป็นหนี้บุญคุณพวกเขาแบบเดียวกับที่เป็นหนี้บุญคุณค่ายจูปิเตอร์และ
 ค่ายฮาล์ฟบลัด เวสต์เซชั่นกับซิสเทิร์น ไพเพอร์กับแฟรงก์ เฮเซลกับลีโอ
 และ...ไซ โดยเฉพาเจสัน เกรซ ผมเป็นหนี้บุญคุณพวกเขาในทุกเรื่อง

จะไม่ตอบแทนบุญคุณแบบนี้ไม่ได้ยังไง

เมื่อแต่งตัวเสร็จผมก็เดินโซเซออกไปที่โต๊ะกินข้าว ทุกคนนั่งรอกัน
 อยู่รอบโต๊ะ ขาดแต่เอสเทลคนเดียวซึ่งพอลบอกว่าคืนนี้เธอหลับไปแล้ว
 ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความเบิกบานบริสุทธิ์ขนาดนั้นต้องใช้พลังงานมาก
 แค่นั้น

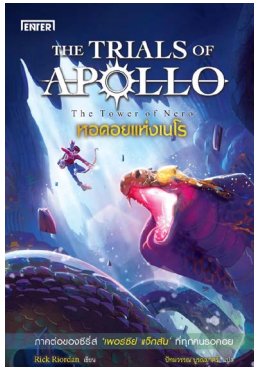
เม็กใส่ชุดยาวสีชมพูชุดใหม่กับกางเกงเล็กกิ้งสีขาวย ถ้าเธอชอบชุดนี้
 มากเท่าชุดที่แซลลี่ให้เธอครั้งที่แล้ว สุดท้ายเธอคงใส่มันจนกว่าชุดจะขาดวิน
 เป็นเศษผ้าชีวิตร่วนหลุดจากร่าง เมื่อชุดนี้มาบวกเข้ากับรองเท้าผ้าใบหุ้มข้อ
 สีแดง...ซึ่งก็ถือเป็นโชคดีของทุกคนที่ตอนนี้มันได้รับการทำความสะอาด

แล้ว...ชุดของเธอจึงกลายเป็นธีมสีวันวาเลนไทน์ที่ดูไม่ค่อยเข้ากับนิสัยเจ้าตัวเท่าไรหรอก นอกจากจะนับว่าหวานใจของเธอเป็นกบฏเขาขนมบึงกระเทียมที่เมื่อกำลังยัดเข้าไปในปากตัวเอง

ลูสวมเสื้อทำงานผู้ชายไซส์ XXL ที่ปักคำว่า 'อิเล็กทรอนิกส์ เมกะมาร์ต' บนกระเป๋าสีเสื้อ เธอยังนุ่งผ้าขนหนูนุ่มสีฟ้าที่ทะเลอยู่รอบเอว เพราะกางเกงขนาดใหญ่พอให้เธอใส่ได้ตัวเดียวในบ้านนี่คือกางเกงคลุมท้องตัวเก่าของแซลลี่ นี่เธอบอกผมเองนะ และ...ไม่เอาละ ขอบใจ ลูรอให้กางเกงของตัวเองแห้งออกมาจากตู้อบผ้าดีกว่า

แซลลี่กับพอลจัดห้องสลัด ลาซานญา และขนมบึงกระเทียมให้พวกเราพูนจาน มือนี้ไม่ใช่น้ำจิ้มเจ็ดรสอันลือชื่อของแซลลี่ แต่มันก็เป็นอาหารมื้อยักษ์แบบครอบครัวอย่างที่ผมไม่ได้พบเจอมาตั้งแต่ออกจากเวสต์เดชั่น ความทรงจำครั้งนั้นทำให้ผมรู้สึกหวนคำนึงและเศร้าขึ้นมาอย่างฉับพลัน ผมอยากรู้ว่าทุกคนเป็นยังไงกันบ้าง ลีโอ คาลิปโซ เอ็มมี โจ จอร์จินาน้อย... ตอนนั้นอุปสรรคที่เราเจอในอินเดียนาโพลิสให้ความรู้สึกเหมือนเป็นฝันร้าย แต่เมื่อคิดย้อนกลับไปแล้ววันคืนเหล่านั้นกลับกลายเป็นวันง่าย ๆ ที่มีความสุขกว่าวันอื่นๆ ด้วยซ้ำ

แซลลี่ทุดตวงนั่งลงพร้อมรอยยิ้ม "แฮม แบบนี้ก็ดีนะ" ผมประหลาดใจมากที่เธอพูดด้วยน้ำเสียงที่จริงจังเพียงคนเดียว "พวกเราไม่ค่อยมีแขกมาเยี่ยมหรอก ที่นี้ก็เริ่มกินกันเลย แล้วจะได้เล่าให้เราฟังเสียที่ว่ารอบนี้ใครหรือตัวอะไรพยายามฆ่าคุณอีก"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3zVH4Z2>